

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	Sędzia SA Piotr Filipiak
Sędziowie	SA Marcin Schoenborn (spr.) SO del. Teresa Jędrzejak-Paluch
Protokolant	Jolanta Stańczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Katowicach Magdaleny Mączka-Smelcerz

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2022 r. sprawy

1. P.R. córki J. i E., ur. (...) w K., oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r. poz. 783) i inne;
2. M. B. (1), syna S. i J., ur. (...) w T., oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r. poz. 783) i inne;
3. M. B. (2), syna M. i I., ur. (...) w M., oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r. poz. 783) i inne;
4. J. M., córki K. i W., ur. (...) w K., oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r. poz. 783) i inne;
5. P. M. (1), syna J. i M., ur. (...) w I., oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r. poz. 783) i inne;
6. R. M., syna J. i M., ur. (...) w G., oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i inne;
7. P. M. (2), syna A. i G., ur. (...) w K., oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
8. J. D., syna T. i T., ur. (...) w Ł., oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonych M. B. (1), M. B. (2), J. M., P. M. (1), R. M., P. M. (2) i J. D. oraz obrońców oskarżonych P. R. M. B. (1), M. B. (2), P. M. (1), P. M. (2) i J. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30 lipca 2021 roku,

sygn. akt XXI K 97/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w stosunku do oskarżonego M. B. (1) na mocy art. 455 kpk kwalifikację prawną czynu przypisanego w punkcie 10 uzupełnia o art. 4 § 1 kk i przyjmuje, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r.,

b) w stosunku do oskarżonej P.R. na mocy art. 455 kpk kwalifikację prawną czynu przypisanego w punkcie 14 uzupełnia o art. 4 § 1 kk i przyjmuje, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r.,

c) w stosunku do oskarżonego M. B. (2):

- w miejsce rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 13, uniewinnia M. B. (2) od popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu IX aktu oskarżenia (punkt IX części wstępnej) i w tej części na mocy art. 630 kpk wydatkami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa,

- przyjmuje, iż czynu przypisanego w punkcie 2, oskarżony M. B. (2) dopuścił się w okresie od co najmniej grudnia 2015 r. do 15 sierpnia 2016 r.,

- uchyla rozstrzygnięcia o karach łącznych zawarte w punkcie 35 i na mocy art. 91 § 2 kk oraz art. 86 § 1 kk w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach 2, 3, 5 oraz łączy kary grzywny wymierzone w punktach 3, 5 i orzeka wobec oskarżonego M. B. (2) nową karę łączną 4 (czterech) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz nową karę łączną grzywny w ilości 380 (trzystu osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

d) w stosunku do oskarżonej J. M. na mocy art. 455 kpk kwalifikację prawną czynu przypisanego w punkcie 17 uzupełnia o art. 4 § 1 kk i przyjmuje, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r.,

e) w stosunku do oskarżonego P. M. (1):

- na mocy art. 455 kpk kwalifikację prawną czynu przypisanego w punkcie 17 uzupełnia o art. 4 § 1 kk i przyjmuje, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r.,

- na mocy art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego P. M. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 795 (siedemset dziewięćdziesiąt pięć) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego w punkcie 17,

f) w stosunku do oskarżonego R. M.:

- na mocy art. 455 kpk kwalifikację prawną czynu przypisanego w punkcie 18 uzupełnia o art. 4 § 1 kk i przyjmuje, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r.,

- karę pozbawienia wolności wymierzoną w punkcie 18 podwyższa do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy,

- na mocy art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego R. M. przepadek na rzecz Skarbu Państwa kwoty 248 (dwieście czterdzieści osiem) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego w punkcie 18,

g) w stosunku do oskarżonego P. M. (2) karę pozbawienia wolności wymierzoną w punkcie 20 podwyższa do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy, a obok tej kary na mocy art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu P. M. (2) grzywnę

w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

h) w stosunku do oskarżonego J. D.:

- w punkcie 23 wysokość stawki dziennej grzywny ustala na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

- uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 24 i 25,

- wskazuje, iż rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 27 odnosi się do kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 23,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach na rzecz adwokata A. G. Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem nieopłaconych przez oskarżonego M. B. (1) kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach na rzecz adwokata A. K. (1) Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem nieopłaconych przez oskarżoną P.R.kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

5. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach na rzecz adwokata A. K. (2) Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem nieopłaconych przez oskarżonego M. B. (2) kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

6. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach na rzecz radcy prawnego N. K. Radcy Prawnego w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem nieopłaconych przez oskarżonego P. M. (2) kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

7. zwalnia oskarżonych M. B. (1), P. R., M. B. (2), J. M., P. M. (1), R. M., P. M. (2), J. D. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSO del. Teresa Jędrzejcas-Paluch SSA Piotr Filipiak SSA Marcin Schoenborn

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 89/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	7	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyroki Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30 lipca 2021 r. sygn. akt XXI K 97/19

1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. *Kierunek i zakres zaskarżenia*

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. *Podniesione zarzuty*

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. **Ustalenie faktów w związku z dowodami**

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego M. B. (1)</p> <p>1. obraza art. 7 kpk mająca wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w zakresie przyznania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez współoskarżonych, którzy w swoich depozycjach obciążali M. B. (1), a to przede wszystkim depozycjom P. R. J. M. oraz P. M. (1), przy jednoczesnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień M. B. (1), M. B. (3) oraz częściowo K. N., podczas gdy złożone przez wymienionych depozycje, z uwagi na zarzut współdziałania w procederze przestępnym, a nadto relacja prywatna łącząca M. B. (1) z P. R. która ponadto w toku postępowania deklarowała chęć występowania w sprawie w charakterze tzw. "małego świadka koronnego", tym samym będąc niejako zobowiązana do ujawnienia innych osób występujących w przestępczym procederze, powinny być w tym kontekście ocenione przez sąd orzekający ze szczególną ostrożnością i krytycyzmem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na:

- bezzasadnym przyjęciu, jakoby M. B. (1) w okresie między kwietniem 2014 r. a 31 grudnia 2016 r. uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej tzw. " (...) grupie", której celem miało być popełnianie przestępstw związanych z niedozwolonym wytwarzaniem i obrotem substancją psychotropową w postaci amfetaminy oraz niedozwolonym obrotem prekursorem narkotykowym w postaci fenyloacetonu (BMK), a nadto pełnił w niej rolę kierowniczą, podczas gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o istnieniu takowej grupy przestępczej, w szczególności dowodów, aby oskarżonych łączyły jakiegokolwiek stałe i zorganizowane struktury, zwłaszcza, iż skład domniemanej grupy, mimo długiego czasu trwania postępowanie nie został ustalony, a jej byt, w ocenie Sądu uzasadniać ma jedynie dowód z wyjaśnień potencjalnych jej członków, który depozycje, biorąc pod uwagę chęć osiągnięcia korzyści procesowej, traktować należy z dużym krytycyzmem, a co wobec braku innych dowodów w sprawie w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania M. B. (1) za czyn z art. 258 § 3 kk
- bezpodstawnym założeniu, jakoby zorganizowana grupa przestępcza, której

przewodniczyć miał M. B. (1) funkcjonowała od kwietnia 2014 r., podczas gdy do końca 2014 r. oskarżony przebywał w Areszcie Śledczym w Z., w którym nie przysługiwały mu przepustki, a co za tym idzie oskarżony nie mógł planować, organizować, nadzorować i osobiście podejmować działań przestępczych grupy, co więcej zgodnie z wykazem odwiedzin w zakładzie karnym w Z., do którego oskarżony został przeniesiony w 2015 r. bezspornym jest, iż P.R. zaczęła odwiedzać M. B. (1) w II kwartale 2015 r., a przy tym z wyjaśnień tejże oskarżonej jasno wynika, że poznała ona M. B. (1) z M. B. (2) dopiero w 2016 r., co dowodzi, że w kwietniu 2014 r. oskarżeni objęci niniejszym postępowaniem nie znali się, a zatem niemożliwym jawi się możliwość ich współpracy w ramach zorganizowanej grupy przestępczej

- mylnym uznaniu, jakoby M. B. (1) w porozumieniu z P. R. i M. B. (2) przekształcał półprodukt BMK za pomocą reakcji z kwasem siarkowym do postaci stałej, uzyskując w ten sposób amfetaminę w znacznej ilości, czyniąc sobie z tego procederu źródło dochodu, podczas gdy sąd orzekający w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia stwierdził, że to M. B. (3) wytwarzał amfetaminę z narzędzi, które stanowiły jego własność oraz przechowywał wytworzony narkotyk w pomieszczeniu gospodarczym działki rekreacyjnej w P. przy ul. (...), a opisana produkcja odbywała się w czasie, w którym

M. B. (1) był osadzony w zakładzie karnym, co wyraźnie przeczy tezie, by oskarżony brał udział w produkcji środków odurzających lub substancji psychotropowych, a zatem za błędne należy uznać twierdzenie, jako oskarżony wyczerpał znamiona określone w treści art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 65 § 1 kk

- bezzasadnym przyjęciu, jako M. B. (1) wprowadzał do obrotu substancje psychotropowe w celu uczestnictwa w obrocie i udzielał innym osobom znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, podczas gdy ustalenia poczynione w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonych, zainteresowanych w umniejszaniu własnej odpowiedzialności stoją w wyraźnej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, który w toku postępowania, składając obszernie i konsekwentne wyjaśnienia, wskazał, że jego rola w przestępczym procederze sprowadzała się do uzyskania BMK od K. N., zaś przebywając w zakładzie karnym, nie miał realnego wpływu na to, co działo się dalej z pozyskanym BMK
- mylnym przyjęciu, jakoby M. B. (1) wraz z P. R. oraz K. M. (1) był zaangażowany w usiłowanie popełnienia przestępstwa z art. 298 § 1 kk, a to tzw. oszustwa ubezpieczeniowego, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności

treść złożonych przez K. M. (1) w toku rozprawy głównej z dnia 2 czerwca 2020 r. wyjaśnień, w których wymieniony wyraźnie zaprzeczył, był M. B. (1) miał związek z przedmiotowym zdarzeniem, twierdząc, że nie wie nic na temat tego, by pomysłodawcą zaaranżowania kolizji drogowej był M. B. (1), nadto nie rozmawiał z P.R.o wymienionym (a co korespondowało z wyjaśnieniami oskarżonego złożonymi w dniu 13 grudnia 2019 r., w których M. B. (1) przyznał, że zakupionym przez siebie samochodem V. (...) poruszał się wyłącznie w trakcie korzystania z przepustek, zaś samochód V. (...) zwyczajowo użytkowała P. R. (1)), winny były doprowadzić Sąd I instancji do wniosku, iż M. B. (1) w rzeczywistości nie miał związku z przedmiotowym zdarzeniem

- błędnym założeniu, jakoby M. B. (1) miał związek z rozpoczęciem przez P. M. (1) działalności polegającej na handlu narkotykami sugerując mu, by korzystał przy tym z pomocy swojej żony J. M., a kolejno polecając mu podejmowanie działań mających na celu dalszą dystrybucję narkotyków, podczas gdy w rzeczywistości P. M. (1) handlował narkotykami na terenie zakładu karnego w Z. na długo przed poznaniem M. B. (1), współpraca obu oskarżonych była ich wspólną inicjatywą, zaś M. B. (1) w toku postępowania konsekwentnie przeczył, by kiedykolwiek

	namawiał osoby trzecie do takiego procederu	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca M. B. (1) w istocie nie zgadzał się z tymi ustaleniami Sądu I instancji, dla których brak było potwierdzenia w wyjaśnieniach oskarżonego. Stąd uważał je za błędne, co stanowić miało z kolei efekt nieprawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a ściślej obciążających oskarżonego dowodów ze źródeł osobowych, która jego zdaniem dokonana została w sposób dowolny, z naruszeniem art. 7 kpk.</p> <p>Na wstępie przypomnienia wymaga, iż zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności. W procesie nie chodzi bowiem o to, czy dowody są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nie dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania obrońcy w danej kwestii nie jest zaś obrazą prawa (zob. postanowienie</p>		

SN z 13 listopada 2007 r., V KK 257/07, LEX nr 332945). W konsekwencji ustalenia faktyczne wyroku nie będą wykraczać poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, którego odzwierciedleniem jest uzasadnienie orzeczenia.

Tymczasem apelujący obrońca dogłębnej oraz wnikliwej analizie całokształtu okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego ocenionego przez Sąd Okręgowy z uwzględnieniem zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, czemu dał wyraz w sposób klarowny i jasny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, tak naprawdę potrafił przeciwstawić jedynie swe zastrzeżenia w przedmiocie oceny tego materiału dowodowego, nie wskazując przy tym tak naprawdę, na czym opiera swe przekonanie co do dowolnej i wybiórczej oceny tegoż mającej stanowić o przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji i o błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej w zakresie przypisanych mu czynów. Co zaś wymaga podkreślenia, Sąd meriti obszernie i rzeczowo wytłumaczył się z dokonanej oceny dowodów, w tym dokładnie wskazał w jakiej części dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego B., a w jakiej części tego waloru im odmówił oraz jakie były tego

powody. Na pewno nie popadł w tym zakresie w dowolność, kiedy miał w polu widzenia cały szereg okoliczności wynikających z przeprowadzonych na rozprawie dowodów uzasadniających z uwzględnieniem zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego taką ich właśnie ocenę. To, iż prowadziło to do niekorzystnych dla oskarżonego konsekwencji nie może oznaczać, iż obrażonym został art. 7 kpk, tym bardziej, że skarżący przejawiając krytycyzm w szczególności względem depozycji P. R. a w mniejszym stopniu również w odniesieniu do wyjaśnień małżonków M., zdawał się nie dostrzegać, iż w szeregu detaliach przekazywane przez nich informacje znajdowały również potwierdzenie w innych dowodach, w tym, co akurat przemilcza obrońca, materiałach z kontroli operacyjnych. Stąd nie sposób w tym, że P. R. zdecydowała się współpracować z organami ścigania i co do części przypisanych jej czynów skorzystała z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 3 kk (nadzwyczajne złagodzenie kary względem tzw. małego świadka koronnego), doszukiwać się okoliczności, która miałaby deprecjonować wartość dowodową jej wyjaśnień i to nawet jeśli stanowią tzw. dowód z pomówienia, wymagający ponadprzeciętnej skrupulatności w jego przeprowadzaniu i ocenie, tak aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego, nie nasuwała żadnych zastrzeżeń (zob. wyrok SN z 24 stycznia 1986 r., IV KR 355/85, OSNPG 1987/3/37). Zresztą takim dowodem z pomówienia były również wyjaśnienia M.. Wskazuje się w orzecznictwie, że kontrola dowodu z pomówienia, a

zresztą każdego dowodu osobowego, polega na sprawdzeniu, (1) czy informacje tak uzyskane są przyznane przez pomówionego, (2) czy są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części, (3) czy są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zasłóci, czy teŝ po upływie czasu umożliwiajacego uknucie intrygi, (4) czy pochodzà od osoby bezstronnej, czy teŝ zainteresowanej obciàżeniem pomówionego, (5) czy sà konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegóów w kolejnych relacjach składanych w róŝnych fazach postępowania, czy teŝ zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczajàce bądŝ inne niekonsekwencje, (6) czy pochodzà od osoby nieposzlakowanej czy teŝ przestępcy, zwiàszcza obeznanego z mechanizmami procesu karnego, (7) czy udzielajàcy informacji sam siebie równieŝ obciàŝa, czy teŝ tylko przerzuca odpowiedzialnoœć na innà osobę, by siebie uchronić przed odpowiedzialnoœcià. Uwzględniajàc jednak jednolite na przestrzeni lat, tak pod rządami poprzedniego Kodeksu postępowania karnego, jak i obecnego, bogate orzecznictwo okreœlajàce kryteria oceny dowodu z pomówienia (zob. np. wyrok 7 sędziów SN z 28 listopada 1978 r., VI KRN 246/78, OSNPG 1979/4/64; wyrok SN z 14 lipca 1977 r., III KR 175/77, LEX nr 63729; wyrok SN z 22 maja 1984 r., IV KR 122/84, OSNPG 1984/11/101; uchwałę SN z 17 kwietnia 2007 r., SNO 20/07, LEX nr 568905; wyrok SA w Katowicach z 8 grudnia 2010 r., II AKa 192/10, LEX nr 785442; wyrok SA w Białymstoku z 28 lutego 2013 r., II AKa 12/13, LEX nr 1294720; wyrok SA w Warszawie z 11 paŝdziernika 2012 r., II AKa 253/12, LEX nr 1238280; wyrok

SA we Wrocławiu z 14 czerwca 2013 r. II AKa 160/13, LEX nr 1362982; wyrok SN z 5 października 1973 r., II KR 107/73, LEX nr 63577; wyrok SA w Łodzi z 5 grudnia 2012 r., II AKa 199/12, OSAŁ 2013/1/9), trzeba wyraźnie stwierdzić, iż wyjaśnienia P. R. wsparte zostały innymi dowodami, w tym również wyjaśnieniami współoskarżonych P. i J. M.. Ci zaś wskazali w szczególności, że amfetamina, którą handlowali, pochodziła od oskarżonego. P. M. (1) nieco inaczej od M. B. (1) przedstawił również powody, dla których podjął się sprzedaży amfetaminy, którą otrzymywał od tego oskarżonego. Przystał w tym zakresie na propozycję oskarżonego, a okoliczność, iż już wcześniej był w tego rodzaju proceder uwikłany jako osoba pozbawiona wolności, nie może mieć nic do rzeczy. Dodać jeszcze trzeba, że procedura karna nie wyłącza możliwości oparcia ustaleń faktycznych tylko na jednym dowodzie, byleby ocena tego dowodu była rzeczowa oraz logiczna i nie wkraczała w sferę dowolności (zob. wyrok SA w Łodzi z 25 kwietnia 2013 r., II AKa 41/13, LEX nr 1324701). Zaznaczenia również wymaga, iż P. R. obciążała samą siebie, podobnie M.. Nie mieli też za wiele czasu, by uknuć intrygę. Poza tym byłoby to raczej niemożliwe, a przynajmniej nieskuteczne, gdy szereg szczegółowych okoliczności istotnych w sprawie utrwaliły podsłuchane rozmowy. Obciążające oskarżonego depozycje P. R. są w zasadzie konsekwentne i stanowcze. Takim przymiotem cechują się na pewno też wyjaśnienia M.. Depozycję całej trójki nie zawierają też istotnych sprzeczności, a ewentualne różnice dotyczą kwestii szczegółowych i mogą być tłumaczone upływem czasu. W tych

okolicznościach nie sposób uznać, by wyjaśnienia P. R. jak też małżonków M., nawet jeśli nie mogły uchodzić w sprawie za osoby bezstronną, nie zainteresowane rozstrzygnięciem, stanowiły przejaw fałszywego pomawiania, a w przypadku P.R.wręcz zemsty na oskarżonym, z którym się poróżniła.

Nie może mieć przecież racji obrońca twierdząc, że współdziałanie P. R. z oskarżonym w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej, którą mieli tworzyć z innymi osobami, nie mogło rozpocząć się już w kwietniu 2014 r., bowiem dopiero od początku 2015 r. M. B. (1) był osadzony w Zakładzie Karnym w Z., a z czym kobieta ta łączyła właśnie początek swej aktywności, do której ten miał ją nakłonić wykorzystując relację osobistą, którą mieli też mniej więcej wówczas nawiązać. Rzecz w tym, iż z wyjaśnień P. R.nie wynika, iż wskazując na zakład karny w Z. miała na myśli jednostkę penitencjarną w tym mieście zlokalizowaną o takiej nazwie. Wskazywała przecież, iż chodziło o czas, kiedy oskarżony został przeniesiony tam z Aresztu Śledczego w S.. Wiadomo natomiast, że najpierw trafił do Aresztu Śledczego w Z., co sam przyznał i zresztą znajduje potwierdzenie w zaświadczeniu wystawionym przez Zakład Karny w W. z dn. 28 kwietnia 2017 r. o zatrudnieniu M. B. (1) (t. V k. 1001), z którego wynika, że w Zakładzie Karnym w Z. pracował od 6 lutego 2015 r., wcześniej do 29 grudnia 2014 r. pracował w Areszcie Śledczym w Z., a pierwsze tam zatrudnienie miał od 8 lipca 2014 r.. Jeśli chodzi zaś o przepustki, wbrew zapewnieniom oskarżonego, musiał z nich już korzystać, kiedy był osadzony w

Areszcie Śledczym w Z., o czym przekonują dane z policyjnych systemów informatycznych dot. korzystania z przepustek przez pozbawionego wolności M. B. (1) (t. E/I k. 1, 214, 301) wskazujące, że z przepustek korzystał w okresie od 28 kwietnia 2014 r. do 17 października 2015 r. oraz w okresie od 21 listopada 2015 r. do 14 września 2016 r., był m.in. na przepustce od 13 sierpnia 2016 r. godz. 16:00 do 16 sierpnia 2016 r. godz. 15:55, w każdym bądź razie korzystał z nich w drugim z w/w okresów w ten sposób, że w listopadzie 2015 r. był raz, w grudniu 2015 r. trzy razy, w tym na Święta Bożego Narodzenia, w styczniu 2016 r. dwa razy, w lutym 2016 r. raz, w marcu 2016 r. dwa razy, w kwietniu 2016 r. dwa razy, przy czym ostatni raz do 19 kwietnia 2016 r., potem w maju 2016 r. tylko raz w dn. 26 maja 2016 r., w czerwcu 2016 r. cztery razy, w lipcu 2016 r. raz, w sierpniu 2016 r. dwa razy, we wrześniu 2016 r. trzy razy. Co istotne, z tego wynikające okoliczności silnie korespondowały z tym, co wyjaśniała P. R. w kwestii korzystania przez oskarżonego z przepustek i możliwości, jakie one mu dawały dla uprawiania przedmiotowego procederu. Zaznaczenia jednak wymaga, iż nie był to jedyny sposób, obok widzeń z P. R., kiedy oskarżony mógł planować, organizować, nadzorować i podejmować działania przestępne. Z materiałów z kontroli operacyjnych wiadomo bowiem, że oskarżony korzystał też telefonu komórkowego, którym w warunkach więziennych dysponował P. M. (1). Obaj zaś mężczyźni przebywali w jednocześnie w Zakładzie Karnym w Z., a mającego status zakładu typu półotwartego, stąd umożliwiającego kontaktowanie się, od 30 grudnia 2014 r. do 2 marca 2016 r., z czego w

jednej celi od 29 lipca 2015 r. do 18 listopada 2015 r. (informacja ZK Z. - t. E/I k. 15). Trzeba również zwrócić uwagę skarżącemu, iż materiały z kontroli operacyjnych wskazują na wcześniejsze niż dopiero początkiem 2016 r. zaangażowanie się w proceder M. B. (2), mianowicie już od grudnia 2015 r., kiedy to mniej więcej zapoczątkowana została pierwsza z kontroli operacyjnych, jakie były prowadzone na numerach telefonów, z których korzystał ten mężczyzna (konkretnie na numerze 514-944-963 rozpoczęła się w dniu 26 listopada 2015 r.). Dostrzec jednak należało, co może i nieco umknęło Sądowi I instancji, że swego udziału w przestępczym procederze P. R. nie łączyła dopiero z czasem, w którym z oskarżonym poznała M. B. (2). Wskazywała bowiem, iż wcześniej sprzedawała amfetaminę dla oskarżonego, której pochodzenie jedynie było jej niewiadomym, w każdym bądź razie nie łączyła jej z BMK otrzymywanym od K. N., dzięki któremu od "łodziaków", do których trafiało przez M. B. (2), uzyskiwana była płynna amfetamina przekształcana przez tego ostatniego mężczyznę w postać stałą, czyli siarczan amfetaminy. Zresztą okoliczność ta uwzględniona została również w ramach opisu przypisanego P. R. w punkcie 14 czynu z punktu XI aktu oskarżenia (punkt X części wstępnej), który uwzględniał, że w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 grudnia 2016 r. otrzymała od niego określoną ilość amfetaminy. Jednocześnie nie zostało przesądzonym, iż po zatrzymaniu M. B. (2) w dniu 15 sierpnia 2016 r. M. B. (1) nie miał już dostępu do amfetaminy, tak jak to było w okresie poprzedzającym zaangażowanie się M. B. (2), a z depozycji P. R. wynikało, iż dalej

miała do handlu od oskarżonego tego rodzaju narkotyk, choć nie była to wówczas dla niej dominująca działalność przestępcza.

Dalej odnosząc się do wywodów skarżącego kwestionujących przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że oskarżony miał udział w wytwarzaniu amfetaminy, a ściślej siarczanu amfetaminy z płynnej (zasadowej) amfetaminy otrzymywanej od "łodziaków", podkreślenia wymaga, iż to, że własnoręcznie nie dokonywał czynności bezpośrednio prowadzących do takiego rezultatu, te pozostawały rzeczywiście w gestii M. B. (2), nie mogło oznaczać, iż nie miał w tym swego udziału wyrażającego się właśnie tym, co Sąd a quo określił podjęciem szeregu wskazanych przez niego działań, bez których nie mogłyby być własnoręcznie zrealizowane przez M. B. (2) znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to on bowiem osobiście miał przekształcać płynną amfetaminę w siarczan amfetaminy. Przypomnienia zaś wymaga, że dokonywało się to w ramach działalności w/w osób oraz P. R. w zorganizowanej grupie przestępczej, co wymuszało właśnie podział ról. Każdy miał więc na tym polu do wykonania określone zadanie. Ma więc rację Sąd Okręgowy wskazując, że dopiero całokształt działań podejmowanych przez M. B. (1), P.R.i M. B. (2) stanowił realizację znamion m.in. zbrodni stypizowanej w art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Rola oskarżonego nie ograniczyła się przy tym li tylko do pozyskiwania prekursora. Przecież koordynował również działania pozostałych osób w efekcie końcowym mające

doprowadzić do tego, by M. B. (2) dysponował płynną amfetaminą, a po jej przekształceniu w siarczan amfetaminy mógł być ten narkotyk wprowadzony do obrotu. Nie przeszkadzał mu w tym pobyt w zakładzie karnym, który dość często przecież opuszczał na przepustki, ponadto miał kontakt ze światem zewnętrznym przez telefon.

Z dowodów osobowych, jak i materiałów z kontroli operacyjnych wynika również, że oskarżony zawiadywał całym przedsięwzięciem, a osoby w nie zaangażowane lub mu pomocne podległe były w istocie jego poleceniom w tym znaczeniu, iż określał on im zadania, jak i stwarzał warunki do ich wykonania.

Z kolei w wątku wykraczającym poza działalność grupy przestępczej, a związanym z przypisanym w punkcie 30 czynem z punktu XIX aktu oskarżenia (punkt XVIII części wstępnej) skarżący zdawał się popadać w sprzeczność. W twierdzeniu K. M. (1), iż nie wiedział o udziale oskarżonego w sfingowanej kolizji drogowej jako sposobie na wyłudzenie odszkodowania z ubezpieczenia komunikacyjnego brak potwierdzenie dla tezy, iż zaprzeczył on temu udziałowi. Wręcz korespondowało ono z tym, co wyjaśniła P. R. Nie wynikało zaś z jej depozycji, iż K. M. (1) wtajemniczyła w aż taki szczegół, jakim było to, że samochód faktycznie należał do oskarżonego, a został fikcyjnie kupiony na dane jego kolegi. Na pewno też nie uprzedziła go, iż spowodowanie zdarzenia ubezpieczeniowego było uzgodnione przez oskarżonego z właścicielem pojazdu, któremu szkoda w aucie miała być celowo wyrządzona. Wskazała zaś, że do zrealizowania

<p>przestępstwa została przez M. B. (1) zaangażowaną, a jej udział wyraził się właśnie w tym, iż kierującym pojazdem faktycznie należącym do oskarżonego, który miał uchodzić za sprawcę kolizji, został K. M. (1). Błądzi przy tym skarżący twierdząc, że wersji P.R. zaprzeczyły zeznania P. K. (poprzednio Piwonia). Nie był on przecież przesłuchiwany. Przez długi czas był poszukiwany, po czym okazało się, że odbywa długoterminową karę pozbawienia wolności na terenie Wielkiej Brytanii.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do M. B. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono uchybień podniesionych w środку odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 437 kpk i art. 438 kpk Sąd odwoławczy mógłby stosownie zaingerować w treść zaskarżonego wyroku. Zresztą nawet w przypadku uznania zasadności zarzutów, postulowane orzeczenie kasatoryjne nie byłoby dopuszczalnym w świetle art. 437 § 2 zd. 2 kpk. Nie wynikałaby bowiem z tego konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości od nowa, która zachodzi dopiero wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania</p>		

sądowego, uzasadniająca potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (zob. uchwałę SN z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19, OSNKW 2019/6/31). Sama konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie mieści się w kręgu podstaw rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 437 § 2 in fine kpk, tj. wyroku kasatoryjnego (zob. wyrok SN z dnia 11 lutego 2020 r., I KS 2/20, LEX nr 2777409).

3.2.

podniesiona w apelacji obrońcy oskarżonego M. B. (1)

rażąca niewspółmierność jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny wymierzonych M. B. (1) w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzuconych mu czynów poprzez uznanie, iż działalność przestępcza przypisana oskarżonemu odznacza się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, który to wniosek nie znajduje należytego odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, zwłaszcza w kontekście złożonych przez oskarżonego obszernych wyjaśnień, a co w konsekwencji powoduje, że orzeczone względem M. B. (1) kary jednostkowe są rażąco niesprawiedliwe, bowiem nie uwzględniają w żaden sposób celów stawianych im w myśl art. 53 kk, ze szczególnym uwzględnieniem funkcji zapobiegawczych i wychowawczych oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, co skutkowało wymierzeniem M. B. (1) kar łącznych niewspółmiernie surowych, podczas gdy w niniejszej

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>sprawie nie zachodzą okoliczności do wymierzenia oskarżonemu tak surowych kar, bowiem wbrew twierdzeniom sądu orzekającego rola M. B. (1) w przestępczym procederze nie była kluczowa, a ograniczała się do pozyskiwania BMK i jego transportu, zaś postawa oskarżonego prezentowana w toku postępowania w szczególności złożenie obszernych wyjaśnień, w których oskarżony częściowo przyznał się do zarzucanych mu czynów, a w zakresie pozostałych czynów w sposób wyczerpujący opisał wydarzenia objęte niniejszym postępowaniem, świadczą o tym, iż M. B. (1) dążył do wyjaśnienia okoliczności przedmiotowej sprawy, co winno przywieść do wniosku, iż spełnione zostały przesłanki wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny w znacznie niższym wymiarze</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kwestionując rozstrzygnięcie o karze skarżący oczekiwał, iż nie zostaną wykorzystane przeciwko M. B. (1) nieakceptowane a zarazem świadczące na niekorzyść tego oskarżonego ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania. Oczekiwał obrońca, iż rozstrzygnięcie o karze zostanie ukształtowane z uwzględnieniem jedynie tych okoliczności, które w swoich wyjaśnieniach M. B. (1) był skory potwierdzić. Z oczywistych względów nie mogło się to okazać skutecznym, kiedy wyjaśnienia oskarżonego B. zostały przez Sąd I instancji z powodów przedstawionych w podsekcji 3.1. zasadnie uznane za wiarygodne</p>		

jedynie częściowo, a przez to w niewielkim zakresie determinowały kształt poczynionych ustaleń faktycznych. W konsekwencji nie ma powodów, żeby nie zaaprobować okoliczności licznie przywołanych przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dla umotywowania rozstrzygnięcia o karze dotyczącego M. B. (1), a których wydźwięk i znaczenie musiały przekonywać o tym, że wymierzonych temu oskarżonemu kar jednostkowych obu zakwestionowanych rodzajów, nie sposób uznać za takie, których dolegliwość przekraczałaby stopień winy, nie byłaby też adekwatną względem stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów, jak też wykraczałaby poza potrzeby związane z celami kary, tak zapobiegawczymi i wychowawczymi, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie ma przy tym potrzeby powtarzać tych okoliczności, które jak najbardziej trafnie przytoczył Sąd Okręgowy dla przedstawienia, czym się kierował wymierzając kary oskarżonemu. Tym samym wystarczy odesłać do stosownego fragmentu pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Pamiętać zaś trzeba, iż rażąca niewspółmierność kary występuje dopiero wtedy, gdy orzeczona kara nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Przy czym pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą

wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (zob. wyroki SN: z 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., SNO 28/06, LEX nr 568924; z 30 czerwca 2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8, poz. 60). Niczego takiego nie można natomiast powiedzieć o karach jednostkowych wymierzonych oskarżonemu B..

Skarżący nie przedstawił również żadnych argumentów, które w świetle treści art. 85a kk oraz utrwalonego orzecznictwa uzasadniałyby ukształtowanie wymiaru kar łącznych w wysokości odpowiadającej najsurowszym z łączonych kar (a więc kary pozbawienia wolności w rozmiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś grzywny w ilości 350 stawek dziennych), względnie w jeszcze większym stopniu zbliżonym do wymiaru tych kar, niż to wynika z rozstrzygnięcia Sądu I instancji, który orzekł karę łączną 7 lat pozbawienia wolności oraz łączną grzywnę w ilości 600 stawek dziennych, gdy suma łączonych kar pozbawienia wolności wynosiła aż 14 lat i 9 miesięcy, a w przypadku grzywien - 1140 stawek dziennych, zatem nawet o 330 stawek dziennych przekraczając maksymalny rozmiar

kary łącznej grzywny przewidziany art. 86 § 1 kk.

W świetle art. 33 § 2 kk nie miał Sąd odwoławczy również zastrzeżeń do określonej przez Sąd Okręgowy wysokości stawki dziennej grzywien jednostkowych oraz tego rodzaju kary łącznej. Kwota 30 złotych, na jaką ustalona została w każdym przypadku przez Sąd a quo wysokość jednej stawki dziennej, pomimo że sąd ten nie raczył się z tego wytłumaczyć w pisemnym uzasadnieniu, musiała uwzględniać spodziewany długoletni pobyt oskarżonego w warunkach izolacji penitencjarnej. Nie można jednak zapominać, iż zanim to nastąpi, oskarżony ma możliwość cieszenia się z wolności osobistej. W tym czasie, a trwa to od uchyleniu mu tymczasowego aresztowania w dniu 7 sierpnia 2020 r. (k. 1420 t. VII), jego możliwości płatnicze nie są niczym ograniczone. Jest zaś osobą młodą, zdrową, zdolną do wykonywania pracy zarobkowej. Poza tym wyraźnego zaznaczenia wymaga, iż kwota 30 złotych i tak jest bliska ustawowemu minimum wynoszącemu 10 złotych.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny w najniższych granicach ustawowego zagrożenia, a w konsekwencji orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny w wysokości najwyższej z orzeczonych kar jednostkowych, a zatem z zastosowaniem zasady zbliżonej do pełnej absorpcji kar jednostkowych

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono uchybienia podniesionego w środku odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 437 kpk i art. 438 kpk Sąd odwoławczy mógłby stosownie zaingerować w treść zaskarżonego wyroku. Poza tym skarżący zdaje się nie wiedzieć, na czym polega wymiar kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji. Wówczas wymiar kary łącznej odpowiada dokładnie wymiarowi najsurowszej z łączonych kar.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego M. B. (2)</p> <p>3. naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 7 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów z wyjaśnień M. B. (2) oraz zeznań J. B. poprzez uznanie ich za niewiarygodne z równoczesnym daniem wiary wyjaśnieniom P. R. i M. B. (1) w zakresie tak faktu jak i ilości substancji psychotropowej, którą oskarżony M. B. (2) miał rzekomo przekształcić oraz co do ilości BMK, którą oskarżony miał rzekomo nabyć w sytuacji, gdy nastąpiło to w okolicznościach specyficznej sytuacji procesowej oskarżonych: P.R.która podjęła współpracę z organami ścigania oraz M. B. (1), który zmierzał w swych wyjaśnieniach do obciążenia innych celem odciążenia własnej osoby, nadto wobec faktu, iż ilości 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>te pozostawały sprzeczne z zeznaniami świadka K. N., a którym Sąd dał wiarę, a z których wynikało, iż wytworzył i sprzedał M. B. (1) mniejszą ilość BMK, niż przypisano oskarżonemu B.</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez wybiórcze i jednostronne potraktowanie materiału dowodowego i wzięcie pod uwagę wyłącznie dowodów i okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonego, a z pominięciem tych świadczących na jego korzyść <p>4. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się wszystkich przypisanych mu czynów, podczas gdy całokształt zebranych i prawidłowo ocenionych dowodów w sprawie nie pozwala na przyjęcie, by oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwa</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zasadnymi okazały się zarzuty i twierdzenia środka odwoławczego w odniesieniu do:</p> <ul style="list-style-type: none"> • czynu przypisanego oskarżonemu B. w punkcie 13 polegającego na tym, że w nieustalonym bliżej czasie do 21 października 2016 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii 		

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i niedozwolonego wytworzenia amfetaminy, po uprzednim nabyciu 3,810 grama płynnej (zasadowej) amfetaminy usiłował dokonać jej przekształcenia za pomocą reakcji z kwasem siarkowym do postaci stałej i w następstwie tego uzyskać znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 4,9 kg siarczanu amfetaminy, przystosowując uprzednio przyrządy, wytworzone do innego celu, do niedozwolonego jego wytworzenia, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na jego zatrzymanie w dniu 15 sierpnia 2016 r. i zastosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego,

a w konsekwencji również

- w odniesieniu do czasu popełnienia czynu przypisanego w punkcie 2 (udział w zorganizowanej grupie przestępczej), którego to przestępstwa wedle Sądu I instancji oskarżony dopuścił się od co najmniej grudnia 2015 r. do 21 października 2016 r..

Z ustaleń Sądu I instancji mających odzwierciedlenie również w opisie czynu przypisanego w punkcie 13 wynika, że ujawniona w dniu 21 października 2016 r. w pomieszczeniu przynależnym do mieszkania M. B. (2) w K. na ul. (...) płynna (zasadowa) amfetamina w ilości 3.810 grama była w jego posiadaniu jeszcze przed zatrzymaniem w dniu 15 sierpnia 2016 r. w trakcie przeprowadzania transakcji z J. D. mającej za przedmiot prawie 15 litrów BMK.

Okoliczność ta w powiązaniu z ustaleniem, że profil składu zanieczyszczeń próbek proszku będącego siarczanem amfetaminy zabezpieczonego w dniu 15 sierpnia 2016 r. podczas przeszukania domu rekreacyjnego w P. należącego do oskarżonego, w którym znajdowały się również przyrządy przystosowane do przetworzenia płynnej (zasadowej) amfetaminy w siarczan amfetaminy, zestawiony z profilem składu zanieczyszczeń cieczy zabezpieczonej w dniu 21 października 2016 r. z pomieszczenia gospodarczego przynależnego do mieszkania oskarżonego w K., a stanowiącej płynną (zasadową) amfetaminę, potwierdza, iż substancje te pochodzą z tego samego źródła, doprowadziła Sąd I instancji do wniosku, że oskarżony M. B. (2) będąc w posiadaniu rzeczonyj płynnej amfetaminy od nieustalonego czasu przed 15 sierpnia 2016 r., jak też dysponując już w tym czasie w P. wspomnianymi przyrządami do niedozwolonego wytworzenia siarczanu amfetaminy oraz mając dostęp do kwasu siarkowego potrzebnego do przetworzenia zasadowej amfetaminy w siarczan amfetaminy, usiłował dokonać takiego przekształcenia wspomnianych 3.810 grama płynnej amfetaminy ujawnionej w dniu 21 października 2016 r..

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nieprawidłowym jest jednak ustalenie, iż oskarżony M. B. (2) jeszcze przed jego zatrzymaniem w dniu 15 sierpnia 2016 r. był w posiadaniu rzeczonyj płynnej amfetaminy. Jakkolwiek jest to możliwym, nie można mieć co

do tego pewności z następujących względów.

Z protokołu przeszukania mieszkania oskarżonego w K. na ul. (...) w dniu 15 sierpnia 2016 r. wynika, że przedmiotem czynności była również komórka i suszarnia (t. A/I k. 5-7), czyli oba pomieszczenia gospodarcze do tego lokum przynależne, w jednym z których właśnie 21 października 2016 r. zabezpieczono przedmiotową płynną amfetaminę. Wtedy 15 sierpnia 2016 r. podczas przeszukania zabezpieczono jedynie dwa telefony komórkowe. W tym dniu przeszukano również działkę rekreacyjną (t. A/I k. 9-13) i znaleziono tam przy uwzględnieniu wniosków płynących z później wykonanych na zlecenie organów ścigania specjalistycznych opinii m.in. siarczan amfetaminy, przyrządy przystosowane do przetworzenia płynnej (zasadowej) amfetaminy w siarczan amfetaminy, jak też roztwory kwasu siarkowego o różnych stężeniach i masach.

Ponowne przeszukanie, które właśnie dopiero ujawniło rzeczony narkotyk w postaci płynnej, przeprowadzone zostało dopiero 21 października 2016 r., a powodem, dla którego czynność ta została przeprowadzona, było ustalenie operacyjne (z niewiadomego jednak źródła), że ma mieć oskarżony B. ukrytą w mieszkaniu ciecz, najprawdopodobniej płynną amfetaminę lub substancję służącą do jej wytworzenia, ukryta ma być zaś w mieszkaniu lub przynależnych pomieszczeniach gospodarczych, gdzie lokal obecnie zajmować ma jego córka J. (zob. notatka R. D. z Komendy Miejskiej Policji w K. z 19 października 2016 r. - k. 163 t. A/I). Zauważenia

wymaga, iż wówczas Policja (...) nie kontynuowała kontroli operacyjnej w zasadzie zakończonej krótko po zatrzymaniach zrealizowanych 15 sierpnia 2016 r.. Z kolei materiały ze sprawy operacyjnej prowadzonej przez Centralne Biuro Śledcze Policji w Ł. nie wskazywały, aby z tego źródła mogła pochodzić informacja opisana w przywołanej notatce. Chodzi konkretnie o materiały zgromadzone w toku prowadzonej kontroli operacyjnej PTK kryptonim (...) (t. XIV), gdyż tylko one zawierają komunikaty z rozmów prowadzonych w okresie obejmującym czas, w którym pozyskana została operacyjnie informacja potwierdzona wynikiem przeszukania w dniu 21 października 2016 r.. Nie sposób w nich odnaleźć niczego, co wskazywałoby, że Policja operacyjnie mogłaby się dowiedzieć np., że zostało coś przeoczonym podczas przeszukania w mieszkaniu u oskarżonego B. w dniu 15 sierpnia 2016 r..

Z tego należy wywieść, iż to co tam zostało zabezpieczone po kolejnych kilku miesiącach w dniu 21 października 2016 r., nie musiało być tam 15 sierpnia 2016 r., a wręcz należy założyć, iż się tam znajdować nie mogło, bowiem przeprowadzone przeszukanie zapewne by to ujawniło. W każdym bądź razie z braku dowodów przeciwnych zgodnie z regułą in dubio pro reo należy tak właśnie przyjąć.

Jednocześnie brak jest pewnego dowodu na to, że oskarżony w jakimkolwiek innym miejscu jeszcze przed zatrzymaniem przechowywał przedmiotową płynną amfetaminę. Nie wynika to nawet z pierwotnych zeznań córki oskarżonego złożonych w dniu 21 października 2016 r., w których nie opisała jeszcze

sytuacji z J. R. w późniejszym czasie wskazywanym przez nią jako dostarczyciel tejże substancji (uczyniła to w kolejnych zeznaniach złożonych dopiero przed sądem w dniu 29 września 2020 r. twierdząc, że początkowo nie mówiła całej prawdy, co korespondowało z wersją jej ojca przedstawioną jeszcze w toku śledztwa, a któremu pozbawionemu wolności do grudnia 2016 r. miała zdążyć jeszcze na widzeniu powiedzieć, że przyniósł to J. R.). Początkowo zeznała, że wprowadziła się do mieszkania 17 sierpnia 2016 r. po aresztowaniu ojca, zrobiła mały remont, sprzątała też tą komórkę, w której znalazła przedmiotowy plastikowy pojemnik z zawartością cieczy, dopytywana sprecyzowała, że było to dopiero na około tydzień przed przesłuchaniem, miała przy tym swoje przypuszczenia, czyj był to pojemnik, ale nie chciała ich zdradzić domyślając się, że jest w nim zabroniona substancja (k. 177-178 t. A/I).

Nawet zaś jeśli rzeczywiście nieprzekonującym jest tłumaczenie się J. B. przed sądem z tego, iż pierwotnie nie opowiedziała całej prawdy (obawa przed zatrzymaniem), nie sposób z tego wywieść, jak uczynił to Sąd I instancji, że skoro cyt. "z całokształtu okoliczności wynika ... , iż zabezpieczona ciecz należała do M. B. (2) i była przeznaczona do produkcji amfetaminy", nie może polegać na prawdzie również twierdzenie świadka, iż rzeczoną substancję ujawniła dopiero na około tydzień przed przeszukaniem w dniu 21 października 2016 r., co w powiązaniu z okolicznością, że najpewniej jej tam, gdzie została ujawniona, nie było w dniu 15 sierpnia 2016 r., musi sugerować, iż znalazła się tam

w późniejszym czasie. Kiedy i w jakich okolicznościach tego już jednak nie sposób dociec również dlatego, że nie było możliwym na etapie postępowania odwoławczego przesłuchanie J. R., zmarł on bowiem w dniu 11 lutego 2022 r. (wydruk z systemu PESEL2-SAD - t. X k. 2007). Jako podejrzany wyjaśniał on tylko bezpośrednio po zatrzymaniu w dniu 15 sierpnia 2016 r.. W późniejszym czasie jeszcze przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu jedynie się nie przyznawał do tego, co mu zarzucano i odmawiał wyjaśnień. Nie odnosił się w ogóle do okoliczności, o których opowiedzieli M. B. (2) i jego córka w kwestii tego, że to co znaleziono w spizarce u oskarżonego w dniu 21 października 2016 r. miał on tam na kilka dni przed przeszukaniem dostarczyć. Sąd Okręgowy poprzestał natomiast na ujawnieniu bez odczytywania wcześniejszych wyjaśnień J. R. (w związku z jego stanem zdrowia i stwierdzoną na jego podstawie niezdolnością do udziału w postępowaniu wymagającym dojazdu, choć mógłby zostać przesłuchany w miejscu zamieszkania), co uniemożliwiło ustosunkowanie się przez świadka do tejże okoliczności.

Uznać więc należało, iż tak naprawdę nie są wiadomymi okoliczności (w tym czas), w jakich przedmiotowa płynna amfetamina znalazła się tam, gdzie została ujawniona przez Policję w dniu 21 października 2016 r.. Nie można więc wykluczyć, że nie była jeszcze w posiadaniu oskarżonego przed zatrzymaniem w dniu 15 sierpnia 2016 r., a w późniejszym czasie umieszczona została w jego mieszkaniu, a ściślej w przynależnym do niego pomieszczeniu gospodarczym, bez uświadamiania sobie przez

niego teŝe okolicznoŝci do dnia 21 paŝdziernika 2016 r.. Oskarŝony B. się nigdy nie przyznał do ŝwiadomego posiadania tej substancji (po jej ujawnieniu przedstawiono mu poczãtkowo zarzut popełnienia jedynie przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Wówczas wcale zaŝ takim nieprawdopodobnym nie byłoby, iŝ dostarczyłby jã J. R., który po zatrzymaniu w dniu 15 sierpnia 2016 r. został zwolniony, a miały jã od "łodziaków". Jeŝdził bowiem z M. B. (2), stãd mógł mieć kontakt z "łodziakami", którzy z dostarczanego im przez tego oskarŝonego BMK wytwarzali dla niego wlaŝnie plynã amfetaminę. Z teŝe okolicznoŝci nie sposób jednak jeszcze pewno wywieŝ, iŝ oskarŝony nie tylko, ŝe spodziewałby się tego rodzaju dostawy, ale uŝwiadamiałby sobie fakt jej zrealizowania w jego interesie i to w czasie, w którym był pozbawiony wolnoŝci, a więc kiedy był ewidentnie w zainteresowaniu organów ŝcigania. Dostrzec w zwiãzku z tym naleŝy jeszcze, ŝe nic nie wskazywało, aby przed zatrzymaniem w swym (...) mieszkaniu oskarŝony B. parał się przetwarzaniem plynnej amfetaminy w siarczan amfetaminy. Niczego, co byłoby do tego potrzebne tam przecieŝ nie znaleziono. Do tego miał wykorzystywać nieruchomoŝć w P.. Jakkolwiek w zwiãzku z zatrzymaniem w dniu 15 sierpnia 2016 r. J. D. oraz J. R., a następnie ich zwolnieniem, ŝyciowo niezrozumiałym byłoby zakładać, iŝ "bezpiecznym" byłoby po dniu 15 sierpnia 2016 r. realizowanie przez "łodziaków" dla tymczasowo aresztowanego M. B. (2) dostaw plynnej amfetaminy, nie sposób jednak wyłãcznie na tej podstawie,

w obliczu wyników przeszukania mieszkania oskarżonego w dniu 15 sierpnia 2016 r. przesądzać, iż tak nie było, a jeśli się dokonało, to za wiedzą i aprobatą osoby, która miała być jej odbiorcą, nawet jeśli była pozbawiona wolności. Choć jest to prawdopodobne, pewności co do tego być jednak nie może z braku miarodajnego w tym zakresie materiału dowodowego, który pozwalałby wykluczyć wszelkie alternatywne wersje. W takim układzie procesowym, nawet gdyby pierwsza wersja była prawdopodobniejsza, gdy konkurowały ze sobą warianty o pewnym stopniu prawdopodobieństwa, należało wybrać ten, który był dla oskarżonego najkorzystniejszy. Do takiego postąpienia obligowała reguła in dubio mitius, wynikająca wprost z zasady in dubio pro reo, o której mowa w art. 5 § 2 kpk.

W konsekwencji nie może być mowy o tym, że oskarżony posiadając już płynną amfetaminę w przedmiotowej ilości jeszcze przed zatrzymaniem w dniu 15 sierpnia 2016 r. zmierzał bezpośrednio przy wykorzystaniu przystosowanych przyrządów oraz kwasu siarkowego do niedozwolonego przekształcenia jej w siarczan amfetaminy (postać stałą), ani tym bardziej, iż już od tego czasu był przynajmniej świadomie nielegalnym posiadaczem tego narkotyku.

W odniesieniu do pozostałych przypisanych oskarżonemu B. czynów, w tym co do zasady w odniesieniu do występku z art. 258 § 1 kpk, Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, iż argumentacja skarżącej stanowi wyłącznie polemikę z ocenami i ustaleniami Sądu I instancji

opartą na wybiórczo przywołanych okolicznościach sprawy. W żadnym razie za skuteczne nie mogło okazać się kontestowanie obciążających oskarżonego B. dowodów ze źródeł osobowych, które dokonywało się z pominięciem, a wręcz w całkowitym odizolowaniu od okoliczności, które naprowadzały obszerne materiały z kontroli operacyjnej, a które to stanowiły uzupełnienie, czy uszczegółowienie tego, co przedstawiały przesłuchane osoby, nierzadko też będąc dla ich depozycji źródłem pozytywnej bądź negatywnej weryfikacji. Z tych materiałów wynikało właśnie, iż nie rozmijała się z prawdą w szczególności P. R., a choćby transakcja z dnia 15 sierpnia 2016 r. z J. D., którą udaremniło zatrzymanie przez Policję, była nieprzypadkową, wręcz zaplanowaną i za przedmiot musiała mieć świadome zbycie przez oskarżonego kontrahentowi pozyskanego wcześniej od K. N. BMK w celu wytworzenia amfetaminy, najpierw w postaci płynnej, a następnie stałej. Również z tego względu wykorzystanie przez oskarżonego należącej do niego nieruchomości w P. musiało być takim, jak to ustalił Sąd I instancji, nawet jeśli sam M. B. (2) nie był skory tego przyznać, starając się też z czasem przerzucić odpowiedzialność na schorowanego J. R.. Efekty pracy operacyjnej pozwoliły zresztą pozyskać wiedzę o ilości BMK pozyskanego od K. N., którego wyjaśnienia, jakkolwiek uwzględnił Sąd I instancji i to zasadnie z przyczyn przez ten sąd wskazanych, to jednak nie mogły okazać się z tego względu w pełni miarodajnymi w tym zakresie. Jednocześnie nie można mieć było wątpliwości, iż to, co przekazywał K. N., w każdym przypadku stanowiło fenyloaceton, a od (...)otrzymywana była płynna

amfetamina, z której uzyskiwany był siarczan amfetaminy. Właśnie muszą o tym przekonywać treści rozmów zabezpieczone podczas prowadzonych kontroli operacyjnych, nawet jeśli z zupełnie oczywistych względów fachowe przebadanie tychże substancji nie było obiektywnie możliwe (nie zostały zabezpieczone). W końcu Sąd I instancji miał w polu widzenia rozbieżności pomiędzy wyjaśnieniami P. R. (1) oraz M. B. (1), które poddał ocenie, dochodząc właśnie przy wykorzystaniu materiałów z kontroli operacyjnych, choć nie tylko, bowiem również posiłkując się innymi dowodami ze źródeł osobowych (wyjaśnienia małżonków M. oraz K. N.), do jak najbardziej logicznie poprawnego wniosku, wspartego przy tym wskazaniem doświadczenia życiowego, iż M. B. (1), zresztą podobnie jak M. B. (2), umniejszał swą rolę w przestępczym procederze będącym przedmiotem osądu, a który z jak najbardziej zrozumiałych względów, również w kontekście sposobu jego uprawiania uwidocznionego treściami prowadzonych rozmów przez osoby w niego zaangażowane, przybrać rzeczywiście musiał formułę najprostszej struktury, udział w której jest penalizowany w art. 258 kk (zorganizowana grupa mająca na celu popełnianie przestępstw). Konkretnie i rzeczowo zresztą wyjaśnił to Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego B. zdaje się z kolei nie rozumieć istoty przepisu art. 410 kpk. Przepis ten określa podstawę dowodową wyroku. Sąd rozstrzyga w sprawie, przyjmując za podstawę swej decyzji całokształt okoliczności, ale tylko

tych, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, nawet jeżeli nie będą one stanowiły podstawy ustaleń faktycznych. Ujawnienie okoliczności następuje zaś w drodze przeprowadzenia dowodów. Całokształt okoliczności jako podstawa wyroku oznacza więc, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy (art. 4 kpk), ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 kpk i art. 5 kpk, a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne (zob. wyrok SN z 26 sierpnia 1998 r., IV KKN 324/98, Prok.i Pr.-wkł. 1999/1/13). Art. 410 kpk nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być zatem rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności. Nie można więc zarzutu opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 kpk (zob. wyrok SA w Krakowie z 6 marca 2014 r., II AKa 279/13, KZS 2014/4/49). Dokonanie oceny dowodów nie stanowi bowiem uchybienia dyspozycji art. 410 kpk (zob. wyrok SA w Krakowie z 29 stycznia 2014 r., II AKa 261/13, LEX nr 1425427).

Sąd I instancji miał zaś pełne podstawy do tego, by przydając walor wiarygodności jednej grupie dowodów, a odmawiając go dowodom przeciwnym ze

<p>wskazaniem, z jakich przyczyn to czyni, poczynić istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia. Zgodnie z istotą swobodnej oceny dowodów stanowisko to wprawdzie oparte było o własne przekonanie organu orzekającego, nie mniej uwzględniało wszystkie przeprowadzone dowody ocenione zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów</p> <p>ewentualnie</p> <p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec stwierdzonego uchybienia w odniesieniu do czynu z punktu IX aktu oskarżenia (punkt IX części wstępnej) przypisanego oskarżonemu M. B. (2) w punkcie 13 zaskarżonego wyroku, orzeczenie to wymagało w tym zakresie adekwatnej korekty, a więc polegającej na uniewinnieniu oskarżonego od tego czynu. Nie mógł bowiem zrealizować znamion przedmiotowych przestępstwa stypizowanego w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jak też znamion innego typu czynu zabronionego. Za zachowanie objęte dyspozycją art. 54 ust. 2 pkt 1 ustawy</p>		

o przeciwdziałaniu narkomanii został zaś już pociągnięty do odpowiedzialności karnej w ramach przypisanego w punkcie 3 podpunkt b czynu z punktu IV aktu oskarżenia. Art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 458 kpk, obligował właśnie do wydania w tym zakresie postulowanego przez skarżącego obrońcę rozstrzygnięcia, co poskutkowało również tym, że:

- należało przyjąć, iż przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mógł się dopuścić jedynie do dnia, w którym został zatrzymany, a następnie tymczasowo aresztowany, czyli do 15 sierpnia 2016 r., a to z braku dowodów, iż po tej dacie był dalej zaangażowany w działalność struktury, w ramach której zadaniem jego było dostarczanie "łodziakom" BMK, a następnie przetwarzanie uzyskanej od nich płynnej amfetaminy w siarczan amfetaminy, z powodów wyłożonych powyżej ujawnienie jeszcze w dniu 21 października 2016 r. płynnej amfetaminy w pomieszczeniu przynależnym do jego mieszkania nie mogło o tym świadczyć,
- po myśli art. 575 § 1 kpk upadły rozstrzygnięcia o karach łącznych z punktu 35 determinując konieczność ukształtowania tych rozstrzygnięć na nowo z pominięciem kar wymierzonych oskarżonemu za przestępstwo, od popełnienia którego został uniewinniony (więcej w podsekcji 5.2.3), .

W odniesieniu do pozostałych przypisanych M. B. (2) przestępstw Sąd Apelacyjny nie stwierdził natomiast konkretnie podniesionych uchybień w środku odwoławczym obrońcy tego oskarżonego, a tylko wówczas zgodnie z art. 437 kpk i art. 438 kpk Sąd odwoławczy miałby obowiązek stosownego zaingerowania w treść zaskarżonego wyroku. Zresztą nawet w przypadku uznania zasadności zarzutów, postulowane alternatywnie orzeczenie kasatoryjne nie byłoby dopuszczalnym w świetle art. 437 § 2 zd. 2 kpk. Nie wynikałaby bowiem z tego konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości od nowa, która zachodzi dopiero wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (zob. uchwałę SN z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19, OSNKW 2019/6/31). Sama konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie mieści się w kręgu podstaw rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 437 § 2 in fine kpk, tj. wyroku kasatoryjnego (zob. wyrok SN z dnia 11 lutego 2020 r., I KS 2/20, LEX nr 2777409).

3.4.

podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1)

1. obraza art. 7 kpk mająca wpływ na treść orzeczenia poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie dokonanej przez Sąd

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, jak i informacji pozyskanych drogą operacyjną poprzez uznanie, iż oskarżony uczestniczył przy dokonywaniu przypisanych mu przestępstw szczegółowo opisanych wyrokiem w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 kk</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż:</p> <ul style="list-style-type: none"> • oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej w sytuacji gdy okoliczność ta nie wynikała z zebranego materiału dowodowego, • oskarżony miał świadomość, że funkcjonuje w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a także miał świadomość, iż w realizację celów rzekomej grupy zorganizowanej zaangażowane jest wiele osób 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie jest w istocie kwestionowanym przez obrońcę P. M. (1), iż funkcjonowała zorganizowana grupa przestępcza pod kierownictwem M. B. (1), udział w której w okresie od października 2015 r. do 31 stycznia 2016 r. temu oskarżonemu, zresztą również jego małżonce J. M., został przypisany w punkcie 2. Nie zgadzał się jedynie skarżący z zaliczeniem w poczet jej członków oskarżonego P. M. (1), względnie z tym, że tenże oskarżony był świadom, że parając się sprzedażą amfetaminy</p>		

pozyskiwanej od M. B. (1), w rzeczywistości uczestniczy w tego rodzaju strukturze.

Choć więc dostrzegał apelujący, że wszystko to rozgrywało się w czasie, w którym tak M. B. (1), jak i P. M. (1) odbywali w Zakładzie Karnym w Z. kary pozbawienia wolności, tejsze okoliczności nie nadał właściwego znaczenia, a wynikało z niej, również ze względu na stosowany sposób komunikacji oraz wykorzystywanie osób pozostających na wolności, a to P.R.która dostarczała małżonce oskarżonego amfetaminę od M. B. (1), oraz J. M., która poporcjowany przez siebie narkotyk wydawała za odpłatnością nabywcom wskazywanym, a nawet wręcz umawianym przez jej męża, który w warunkach jednostki penitencjarnej dysponował telefonem komórkowym, że odbywać się to musiało w rygorach właściwych właśnie funkcjonowaniu zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach której poszczególni jej członkowie w sposób skoordynowany realizują przydzielone im zadania, realizując przy tym przyświecający istnieniu grupy cel, jakim akurat w aspekcie zaangażowania małżonków M., w tym P. M. (1), było konkretnie skutecznianie odpłatnej sprzedaży amfetaminy, która pozostawała w dyspozycji M. B. (1). Nie chodziło zatem wyłącznie o pozyskiwanie tego narkotyku od M. B. (1) celem dalszego jego dystrybuowania we własnym zakresie, lecz również umożliwienie temu ostatniemu uprawiania z tym związanego procederu w warunkach izolacji więziennej, do czego był również potrzebny niepodlegający reglamentacji oraz kontroli służby więziennej kontakt ze światem zewnętrznym, co właśnie

zapewniał mu również oskarżony P. M. (1) udostępniając posiadany telefon komórkowy. Oskarżony M. musiał być przy tym świadom zaangażowania w to wszystko co najmniej czterech osób, a więc M. B. (1) i siebie oraz wspomnianych dwóch kobiet.

Podkreślenia zaś wymaga, że zorganizowana grupa przestępcza to ugrupowanie składające się z co najmniej 3 osób, posiadające trwałą strukturę pionową (z wyodrębnionym ośrodkiem decyzyjnym) albo poziomą (bez wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego), wykazujące odrębności od zasad przyjętych w danym społeczeństwie i nie identyfikujące się z nimi, o więziach psychologicznych łączących poszczególne jednostki, świadomie zmierzające do realizacji zamierzonego celu, jakim jest popełnienie czynu zabronionego. W przypadku grupy przestępczej nie jest jednak wymagany szczególny poziom jej organizacji, wystarczająca jest organizacja na poziomie zaledwie podstawowym, ale z podziałem ról, a zorganizowaną grupę mogą tworzyć osoby, których celem jest popełnianie przestępstw, o luźnym związku, m.in. bez stałych ról, ale w każdym razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie (zob. wyrok SN z 13 listopada 2013 r., II KK 170/13, Prok. i Pr. 2014/2, poz. 15). Do przypisania przestępstwa z art. 258 § 1 kk nie jest nawet konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy tylko gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie (zob. wyrok SA w Białymstoku z 16 listopada 2017 r., II

AKa 178/17, LEX nr 2437805). Zorganizowana grupa przestępcza może więc funkcjonować nawet bez wewnętrznej struktury organizacyjnej i nie jest wymagany jej niezmienny skład jak i mechanizmy wymuszające posłuszeństwo. Może zatem nawet funkcjonować na zasadzie dobrowolnego udziału w niej jej członków, musi przy tym łączyć ich chęć popełnienia przestępstw jak i gotowość do takich działań na rzecz grupy (zob. m.in. wyrok SA w Poznaniu z 12 listopada 2020 r., II AKa 217/18, LEX nr 3104650 oraz postanowienie SN z 11 lutego 2021 r., IV KK 567/20, LEX nr 3156197).

W świetle powyższego trzeba się zgodzić się z Sądem Okręgowym, iż pomiędzy oskarżonym, a osobami, które należało w świetle materiału dowodowego zaliczać do kręgu osób uczestniczących w dystrybucji amfetaminy, a przekraczających liczbę dwóch, istniał podział ról, jak i takie powiązania, choćby wykazywały minimalny (podstawowy) poziom organizacji ukształtowanej w ten sposób struktury, czy też skoordynowanie działań, żeby można było przyjąć, że oskarżony z tymi właśnie osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw narkotykowych związanych z wprowadzaniem do obrotu oraz odpłatnym udzielaniem amfetaminy. Oskarżony do tego wcale nie musiał być wtajemniczonym w pochodzenie amfetaminy, którą dysponował M. B. (1), jak też pozostawać w gotowości działania na rzecz grupy przez dłuższy czas, w szczególności, kiedy swe w niej uczestnictwo miał również prawo uzależniać od korzyści, jakich doszukiwał się dla

<p>siebie w związku z przynależnością do niej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono uchybień podniesionych w środku odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 437 kpk i art. 438 kpk Sąd odwoławczy mógłby stosownie zaingerować w treść zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1)</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu ze sprzedaży środków odurzających w sytuacji opisanej aktem oskarżenia wobec krótkiego 3 miesięcznego okresu działalności oskarżonego, małej jednorazowej ilości zbywanego narkotyku, nieregularności oraz niewielkiej wartości pieniędzy otrzymanych za narkotyki</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Stale źródła dochodu nie musi być ani wyłącznym, ani głównym źródło utrzymania sprawcy, ani nawet źródłem przynoszącym</p>		

dochód mający poważniejszy udział w strukturze dochodów sprawcy ogółem (zob. wyrok SN z 20 grudnia 1971 r., I KR 249/71, OSNKW 1972, z. 5, poz. 87; wyrok z 18 października 1985 r., Rw 862/85, OSNKW 1986, z. 7-8, poz.52). Decydujące dla oceny, czy mamy do czynienia z dochodem stałym, jest to bowiem, przez jak długi czas dochód był przez sprawcę osiągany oraz z jaką częstotliwością. Natomiast nieistotna jest w tym kontekście wysokość dochodu (zob.. wyrok SN z 3 lutego 1989 r., IV KR 3/89, LEX nr 22053). W pojęciu stałości dochodu mieści się m.in. wymóg pewnej regularności; nie musi jednak to być regularność taka, jaką zapewnia wykonywanie stałej pracy (zob. wyrok SN z 20 sierpnia 1981 r., I KR 103/81, OSNKW 1981, z. 11, poz. 68). Przeciwnieństwem dochodu stałego jest dochód osiągany sporadycznie (zob. wyrok z 18 października 1985 r., Rw 862/85, OSNKW 1986, z. 7-8, poz. 52). Zdaniem Sądu odwoławczego te wszystkie wymogi, jaki w orzecznictwie stawia się, by możliwym było przypisanie uczynienia sobie z działalności przestępczej stałego źródła dochodu, w przypadku oskarżonego zostały spełnione, tak w aspekcie regularności jak i długości ich uzyskiwania. W żadnym razie nie można powiedzieć, by handel narkotykami, który uprawiał oskarżony za pośrednictwem małżonkami, był prowadzony sporadycznie. Odbywał się wręcz stale, gdy tylko były na zbyciu narkotyki, bowiem zainteresowanie nimi nabywców nie ustawało. Okres około trzech miesięcy jest też na tyle długi, aby pozwalał na przyjęcie stałości źródła dochodu, jakim w tym czasie była sprzedaż amfetaminy.

Wniosek		
brak skorelowanego wniosku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
3.6.	<p>podniesiona w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1)</p> <p>obraza art. 64 § 1 kk poprzez uznanie, iż oskarżony działał w czasie popełnienia czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia w ramach recydywy podstawowej w sytuacji kiedy oskarżony wyrokiem III K 558/07 nie został skazany na karę pozbawienia wolności za czyn podobny do czynów przypisanych mu aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, tj. zacytowany art. 279 kk nie pozostaje przestępstwem podobnym do przepisu stanowiącego skazanie, a tym samym nie odbył kary pozbawienia wolności w wymiarze przynajmniej 6 miesięcy za przestępstwo podobne do przestępstw narkotyków przypisanych mu aktem oskarżenia</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie uwaga porządkująca. W warunkach recydywy specjalnej podstawowej, o której mowa w art. 64 § 1 kk, wedle zaskarżonego wyroku oskarżony P. M. (1) popełnił jedynie przestępstwo przypisane w		

punkcie 17, a więc realizujące znamiona czynów zabronionych stypizowanych w art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przepięstwa tego stanowiącego czyn cięgly w rozumieniu art. 12 kk dopuścił się wedle ustaleń Sądu I instancji mających odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co akurat nie może dziwić, kiedy przestęstwo polegało zarówno na nielegalnym uczestnictwie w obrocie znaczna ilości amfetaminy wyrażającą się dwukrotnym nabyciem narkotyku od M. B. (1) za pośrednictwem P.R. w celu dalszej odsprzedaży, każdorazowo w ilości po 60 gram (art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), jak też na odpłatnym zbywaniu ustalonym osobom wskazanych ilości amfetaminy, które w zależności od tego, czy kupujący był konsumentem narkotyku, czy też osobą, która nabywała narkotyk w celu dalszej odsprzedaży, stanowiło bądź wyraz nielegalnego uczestnictwa w obrocie tego rodzaju substancją narkotyczną (art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), bądź jej udostępnianie innym osobom właśnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Zadziwiać natomiast musi stanowisko skarżącego, iż przestęstwo kradzieży z włamaniem stypizowane w art. 279 § 1 kk, za które, a ściślej za ciąg takich przestęstw, P. M. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 11 września 2007 r. sygn. akt III K 558/07 na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, odbywanej w

okresie od 9 kwietnia 2014 r. do 19 września 2017 r. w ramach kary łącznej orzeczonej w innej jeszcze sprawie, ma nie być przestępstwem podobnym do przestępstwa narkotykowego w niniejszym postępowaniu przypisanego temu oskarżonemu, a które popełnił będąc osobą pozbawioną wolności. Niewątpliwie kradzież z włamaniem to przestępstwo, które ze swej istoty musi być popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, skoro sprawca pokonując zabezpieczenie zamkniętego pomieszczenia zabiera cudzą rzecz ruchomą w celu jej przywłaszczenia, a więc włączenia do swego majątku choćby chwilowego i tym samym jego powiększenia. Jak zaś stanowi art. 115 § 3 kk, za przestępstwa podobne uważa się również przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Przy czym przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej są do siebie podobne niezależnie od tego, czy cel osiągnięcia tej korzyści należy do ich ustawowych znamion (zob. wyrok SA w Łodzi z 12 czerwca 2013 r., II AKa 87/13, LEX nr 1324704; wyrok SA w Katowicach z 28 grudnia 2006 r., II AKa 405/06, KZS 2007, nr 5, poz. 71).

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji art. 64 § 1 kk oraz wymierzenie oskarżonemu kary w niższym wymiarze

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Nie stwierdzono uchybienia podniesionego w środku odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 437 kpk i art. 438 kpk Sąd odwoławczy mógłby stosownie zaingerować w treść zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>podniesiona w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1)</p> <p>rażąca surowość orzeczonej wobec oskarżonego kary, zwłaszcza w sytuacji, kiedy od okresu, w jakim nastąpiły czyny opisane aktem oskarżenia upłynęło już 6 lat, postawa oskarżonego uległa zmianie, co wskazuje na prawidłową jego ocenę kryminologiczną, zaś jego zachowanie w czasie prowadzenia postępowania przed sądem pozostawało nastawianym na ułatwienie tego postępowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Za udział w zorganizowanej grupie przestępczej wymierzona została oskarżonemu kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, a za przestępstwo przypisane w punkcie 17 kara 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kumulatywna obowiązkowa grzywna w ilości 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, a z połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczona na zasadzie pełnej absorpcji, a więc w najkorzystniejszym dla oskarżonego rozmiarze, kara łączna 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Skarżący nie sprecyzował, złagodzenia której bądź których kar</p>		

się domaga z powodu jej bądź ich rażącej niewspółmierności.

O żadnej jednak z wymierzonych oskarżonemu kar nie można powiedzieć, iż jest rażąco niewspółmiernie surowa. Tego rodzaju uchybienie występuje wtedy, gdy orzeczona kara nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza jednak znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona więc tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (zob. wyroki SN: z 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., SNO 28/06, LEX nr 568924; z 30 czerwca 2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7–8, poz. 60).

Kara pozbawienia wolności za przestępstwo z punktu 17 z uwagi na skazanie w warunkach art. 65 § 1 kk, zarówno z powodu jego popełnienia w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jak z racji uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu, musiała zostać orzeczona

powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a więc w rozmiarze co najmniej 2 lat i 1 miesiąca. Jej wymiar jest wyższy raptem o dwa miesiące. Górną granicę ustawowego zagrożenia stanowiła zaś kara 12 lat pozbawienia wolności. Oskarżony był dotychczas wielokrotnie karany, w tym z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i ma za sobą długie lata spędzone w warunkach izolacji penitencjarnej. Przepięstwa dopuścił się przy tym będąc pozbawionym wolności w zakładzie karnym, również w warunkach art. 64 § 1 kk i w tym celu wykorzystał pozostającą na wolności małżonkę. Jeśli więc Sąd I instancji wymierza w tych okolicznościach karę bliską ustawowemu minimum jest oczywistym, że uwzględnia wszystko to, na co powołuje się skarżący, jak też to, iż poprzedni wyrok skazujący wobec oskarżonego zapadł w 2009 r., a później już tylko były wydawane wyroki łączne. Nie było przy tym podstaw do obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 kk. Oskarżony niczego organom ścigania bowiem nie ujawnił, zresztą udział w przestępstwie miały tylko dwie osoby (do zastosowania art. 60 § 3 kk wymagane jest współdziałanie co najmniej trzech osób), a wobec byłej małżonki, która inaczej jak oskarżony nie była wcześniej karana, przestępstwo popełniła zaś z jego inicjatywy, ta instytucja została zastosowana fakultatywnie z mocy art. 60 § 2 kk.

Co do kumulatywnej grzywny wskazać z kolei trzeba, iż jej rozmiar jest adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Celem tej kary jest również urealnienie dolegliwości związanej z szeroko pojętym rozstrzygnięciem

o karze właśnie ze względu na ukształtowany bliżej ustawowego minimum, a więc z korzyścią dla oskarżonego, wymiar kary pozbawienia wolności.

Jeśli zaś chodzi o karę za przestępstwo z art. 258 § 1 kk, ta nie odbiega aż tak istotnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia, żeby nawet przy uwzględnieniu, iż czas jego popełnienia również zamykał się w okresie około trzech miesięcy, mogła być uznana za przesadnie surową. Wymierzona została bowiem sprawcy niepoprawnemu, uprzednio karanemu, popadającemu w konflikt z prawem karnym będąc pozbawionym wolności. Poza tym do tego akurat przestępstwa oskarżony się nie przyznał, a więc tego rodzaju okoliczność w tym wypadku nie mogła mu zostać poczytaną na korzyść. Nie można również zapominać, iż kara za przestępstwo z art. 258 § 1 kk została w całości pochłonięta w ramach kary łącznej orzeczonej w rozmiarze odpowiadającym dokładnie wymiarowi drugiej z kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Nie stwierdzono uchybienia podniesionego w środku odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 437 kpk i art. 438 kpk Sąd odwoławczy mógłby stosownie zaingerować w treść zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>3.8.</p>	<p>podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (2)</p> <p>1. obraza art. 7 kpk mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez</p> <ul style="list-style-type: none"> • dowolną ocenę wyjaśnień współoskarżonego P. M. (1) i przyjęcie, że dokonał on sprzedaży oskarżonemu amfetaminy w celu dalszej odpłatnej odsprzedaży, • dowolną ocenę wyjaśnień współoskarżonej J. M. i przyjęcie, że dokonała ona sprzedaży amfetaminy w celu dalszej odpłatnej odsprzedaży, <p>2. obraza art. 5 § 2 kpk poprzez brak rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego, choć ustalone przez Sąd I instancji okoliczności faktyczne były wątpliwe i nie przesądzały jednoznacznie o sprawstwie i winie oskarżonego,</p> <p>3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że skoro oskarżony składał reklamację odnośnie ilości sprzedanej mu amfetaminy, to należy wnioskować, że dokonał ich odpłatnej odsprzedaży dalszym konsumentom, podczas gdy żadne z dyrektyw swobodnej oceny dowodów - zasady wiedzy, logicznego rozumowania, ani nawet wskazania doświadczenia życiowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>nie stanowią oparcia dla tak sformułowanego wniosku,</p> <p>4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że ilość sprzedawanych oskarżonemu narkotyków, tj. łącznie 15 gram amfetaminy wskazuje, iż były to ilości hurtowe dla kolejnych odbiorców, nie uzasadniając w żaden sposób swojego stanowiska (brak wskazania kryteriów rozróżnienia pojęcia "znaczej" lub "nieznacznej" ilości narkotyków) oraz pomijając fakt uzależnienia oskarżonego od narkotyków</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Istota zarzutów sprowadza się do kwestionowania tego, iż oskarżony P. M. (2) nabywaną od P. M. (1) za pośrednictwem jego żony amfetaminę w ilościach ustalonych przez Sąd a quo i we wskazanym przez ten sąd okresie dalej odsprzedawał, co wedle zaskarżonego wyroku stanowiło udzielanie tejże substancji psychotropowej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>Zdaniem skarżącej takich zachowań oskarżonego nie dowodzą wyjaśnienia małżonków M., z których wynika jedynie to, iż P. M. (2) był nabywcą amfetaminy. obrońca pozostawała również w przekonaniu, iż nie jest możliwe, aby odtajnione materiały z kontroli operacyjnej, na których opierał się również Sąd I instancji, pozwalały</p>		

w sposób niebudzący wątpliwości przyjąć, że oskarżony dokonywał odpłatnej sprzedaży przedmiotowej amfetaminy, czemu zaprzeczał, twierdząc jedynie, iż mógł ją nabywać od J. M. na własne potrzeby, a potwierdzeniem tego miałyby być fakt jego uzależnienia od substancji psychoaktywnych oraz wcześniejsza karalność jedynie za nielegalne posiadanie narkotyków. Jednocześnie obrońca zdawała się przyznawać, iż nieznanymi są jej treści komunikatów z podsłuchów prowadzonych w ramach sprawy operacyjnej (...). Wypomniała bowiem Sądowi I instancji, iż nie wskazał, co zawierają w swojej treści, a reklamowanie ilości zakupionego towaru, na co wskazywali też M., nie może dowodzić, że nabywany narkotyk był do dalszej odsprzedaży. Sąd Okręgowy jednak wbrew stanowisku skarżącej niewątpliwie konkretnie już właśnie na tych materiałach mogących być dowodowo wykorzystanymi na podstawie art. 168b kpk, a których treść rzeczywiście była dość jednoznaczna i nie pozostawiała marginesu dla zgłaszania jakichkolwiek wątpliwości, musiał dojść do pewnego wniosku, iż oskarżony nie tylko amfetaminę w ustalonych ilościach oraz we wskazanym czasie nabywał, co również potwierdzali M., nie wiedząc jednak, co dalej z nią robił, ale również dalej ją odsprzedawał. Nie jest przy tym prawdą, iż Sąd a quo kierował się również ilościami nabywanej każdorazowo od M. amfetaminy, która rzeczywiście w przypadku osoby uzależnionej, nie musiałaby stanowić okoliczności jednoznacznie wskazującej na jej przeznaczenie na przysłowiowy handel. Już jednak kilkudniowe odstępy czasu dzielące

poszczególne transakcje bardziej by wskazywały takie jej przeznaczenie.

Istotne dla wątku związanego z P. M. (2) komunikaty zawiera tom VI materiałów z kontroli operacyjnej w postaci (...) kryptonim (...) i (...) prowadzonej wobec M. B. (1) na numerze 510-003-959 (będącym w zakładzie karnym w dyspozycji P. M. (1)), a zostały one wyszczególnione w notatce służbowej z dnia 18 maja 2016 r. w poz. 30, 31, 32, 36, 37, 38, 40, 51 i 55 (k. 100-112). Wynika z nich, że po tym, jak P. M. (1) najpierw kontaktuje z żoną K. M. (2), wspominać ma bowiem jego nazwisko, w rozmowie, którą prowadził w dniu 26 listopada 2015 r. o godz. 17:35 z osobą korzystającą z numeru 601-746-642 pojawia się jako interlokutor P., którego trzeba łączyć z K., a więc chodzi o oskarżonego. Chce on kupić dwa razy po 5 gram amfetaminy, czyli 10 gram. W reakcji na to P. M. (1) o godz. 17:39 dzwoni do żony J. M. informując ją, że przyjdzie jego dobry przyjaciel też P., którego poznał "pod celą" i jest bratem K., każe jej przygotować dwa razy po "5", co w powiązaniu z depozycjami M. oznacza 10 gram amfetaminy. W kolejnej rozmowie w tym dniu o godz. 19:41 J. M. potwierdza mężowi przeprowadzenie transakcji i otrzymanie za nią kwoty 160 złotych. Kolejno w rozmowie z 28 listopada 2015 r. o godz. 17:47 osoba korzystająca z numeru 601-746-642, czyli P. M. (2), chce od P. M. (1) nabyć 5 g, bo jedzie na kawalerski. I wówczas P. M. (1) kontaktuje się z żoną, żeby naszykowała "piątkę" i informuje, iż jest ona na kawalerski. Podczas rozmowy w dniu 1 grudnia 2015 r. o godz. 17:28 P. M. (2), bowiem dzwoniącym jest osoba korzystająca z numeru 601-746-642, zamawia u P. M. (1) kolejne 5 gram.

I wtedy reakcją na to jest kontakt P. M. (1) z żoną informujący ją, że dzwonił oskarżony i chciał "piątkę" i będzie u niej tego samego lub następnego dnia. Z kolei w dniu 2 grudnia 2015 r. w rozmowie z godz. 19:12 J. M. informuje męża, iż dzwonił do niej P. z informacją, że za mało mu dała, a następnie w rozmowie w dniu 2 grudnia 2015 r. o godz. 19:14 P. M. (1) przekazuje osobie korzystającej z numeru 601-746-642, czyli oskarżonemu, że doda mu brakujące 2 gramy amfetaminy. Z kolei w rozmowie z dnia 17 grudnia 2015 r. o godz. 21:51 oskarżony, bowiem zadzwoniła osoba korzystająca z numeru 601-746-642, wskazuje P. M. (1), żeby się nie unosił, gdyż on przekazuje tylko to, co mówią jego odbiorcy, zapewniając jednocześnie, że sam niczego nie dodaje. Dalsza rozmowa dotyczy wagi, która według odbiorców oskarżonego ma być za niska i wynosić 4,8 grama. Ta rozmowa, która uwidacznia problem z ewentualną jakością narkotyku oraz adekwatnością deklarowanej wagi, jednoznacznie i pewnie wskazuje właśnie, iż oskarżony nabywaną od M. amfetaminę sprzedaje dalej. Ostatnie zamówienie 5 gram amfetaminy przez (...) M. potwierdzają w rozmowie z dnia 9 stycznia 2016 r. godz. 14:28.

Właśnie w świetle naprowadzonych treści rozmów należało kategorycznie i bez cienia wątpliwości stwierdzić, że nawet jeśli oskarżony samemu zażywał amfetaminę, to tę, którą kupił od M. w łącznej ilości 15 gramów (za wyjątkiem 5 gram na kawalarskie) musiał dalej odsprzedawać. Nieodzowna logika wypadków, a także wskazania doświadczenia życiowego, podpowiadają, iż nie

zgłaszały wówczas problemów, które ma ze swoimi odbiorcami, a pretekstem do tego miałyby być jakość i ilość narkotyku.

Nie sposób zatem uznać, iż Sąd Okręgowy obraził art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk, a w konsekwencji nieprawidłowo ustalił, że oskarżony owe ilości narkotyków sprzedawał dalej, a więc przyjmując z korzyścią dla niego, że byli to już konsumenci narkotyku, jedynie udzielał go w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a nie uczestniczył w nielegalnym obrocie tą substancją psychotropową.

Zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może natomiast ograniczać do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (zob. postanowienie SN z 26 lipca 2007 r., IV KK 175/07, OSNwSK 2007/1/1738; wyrok SA Katowice z 20 grudnia 2007 r., II AKa 381/07, Prok.i Pr.-wkł. 2008/9/31). W procesie nie chodzi bowiem o to, czy dowody są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nie dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania obrońcy w danej kwestii nie jest zaś obrazą prawa (zob. postanowienie

SN z 13 listopada 2007 r., V KK 257/07, LEX nr 332945).

Z kolei o naruszeniu art. 5 § 2 kpk można by mówić dopiero wtedy, gdyby sąd orzekający powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, bądź wówczas, gdyby takie wątpliwości powinien był powziąć (zob. postanowienie SN z 29 maja 2008 r., V KK 99/08, LEX nr 435313). Przepis art. 5 § 2 kpk nie ma bowiem odniesienia do wątpliwości, które ma w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego któraś ze stron procesu karnego. Przepis ten dotyczy wyłącznie wątpliwości, które mogłyby powstać po stronie sądu co do interpretacji zgromadzonego materiału dowodowego i wskazuje, jak należy w takiej sytuacji postąpić (zob. postanowienie SN z 15 maja 2008 r., III KK 79/08, LEX nr 393949). Nie można więc zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (zob. postanowienie SN z 24 kwietnia 2008 r., V KK 24/08, LEX nr 395213). Tak w rozpatrywanym przypadku nie było.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych byłby słuszny natomiast tylko wówczas, gdy zasadność

ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, koniecznym jest zaś wykazanie, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (zob. wyrok SN z 23 marca 1974 r., II KR 355/74, OSNPG 1975/9/84). Temu niewątpliwie skarżąca nie sprostала, bowiem z obiektywnych względów nie było to możliwym w sytuacji, w której w swym wywodzie pomijała kluczowe dla rozstrzygnięcia treści rozmów zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej.

Za nieporozumienie z kolei uznać należy twierdzenie skarżącej, iż udzielenie łącznie 15 gram amfetaminy nieustalonym osobom należałoby kwalifikować jako zbrodnię z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (ze względu na małoletniość nabywców tejże substancji psychotropowej). Zresztą bacząc na obowiązek przedsiębrania przez obrońcę czynności procesowych jedynie na korzyść oskarżonego (art. 86 § 1 kpk) i wynikający z tego kierunek zaskarżenia przez niego wyroku Sądu I instancji czyniący niedopuszczalnym orzekanie na niekorzyść (art. 434 § 1 kpk), musiało być intencją odwołującej się, aby potraktować czyn jako wypadek mniejszej wagi, co stanowiłoby występki z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zgodzić się jednak

trzeba z Sądem Okręgowym, iż nie było ku temu podstaw. Już tylko podana wyżej ilość narkotyku oraz jego rodzaj (tzw. narkotyk twardy) się temu sprzeciwiały. Amfetaminą w takiej ilości mogło się odurzyć sporo osób. Łatwiej się też od niej uzależnić, czego przykładem mógłby być zresztą sam oskarżony. Na pewno też nie był to narkotyk na własne potrzeby oskarżonego, bowiem wówczas w ogóle nie zachodziłyby podstawy do pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej na podstawie art. 59 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. O uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje zaś w istocie ocena stopnia jego społecznej szkodliwości, postrzegana przez pryzmat przesłanek wskazanych w art. 115 § 2 kk (zob. postanowienie SN z 10 grudnia 2008 r., II KK 235/08 Biul. PK 2009/1/66). Oceniając go należy zatem uwzględnić wymienione w tym przepisie takie to okoliczności, jak rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również stopień zawinienia, motywację i cel działania. O zakwalifikowaniu zachowania jako wypadku mniejszej wagi decydować winny zatem okoliczności, które zaliczane są do znamion typu czynu zabronionego, zaś nie powinny być uzależnione od takich elementów, jak osobowość sprawcy, jego opinia czy poprzednia karalność, w tym w warunkach recydywy (zob. wyrok SN z 14 stycznia 2004 r., V KK 121/03, LEX nr 83755). O kwalifikacji prawnej czynu jako „wypadku mniejszej wagi” (uprzywilejowanego

typu przestępstwa) nie decyduje ani dotychczasowa niekaralność oskarżonego, ani dobra opinia w miejscu zamieszkania, ani jakiegokolwiek inne okoliczności mające wpływ na wymiar kary, lecz wyłącznie rodzaj i natężenie przedmiotowych oraz podmiotowych znamion czynu (zob. wyrok SN z 24 kwietnia 2002 r., II KK 193/00, LEX nr 54386). Wypadek mniejszej wagi, to sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie (zob. wyrok SA w Białymstoku z 16 listopada 2000 r., II AKa 161/00, OSA 2001/7-8/42). Rozstrzygając czy zachodzi wypadek mniejszej wagi, czy też, należy więc zważyć, czy zachodzi przewaga okoliczności łagodzących nad tymi o pejoratywnym wydźwięku (zob. wyrok SN z 24 lutego 2004 r., WA 1/04, OSNwSK 2004/1/390).

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Nie stwierdzono konkretnie podniesionych uchybień w środku odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 437 kpk i art. 438 kpk Sąd odwoławczy miałby obowiązek stosownego zaingerowania w treść zaskarżonego wyroku. Zresztą nawet w przypadku uznania zasadności zarzutów, postulowane alternatywnie orzeczenie kasatoryjne nie byłoby dopuszczalnym w świetle art. 437 § 2 zd. 2 kpk. Nie wynikałaby bowiem z tego konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości od nowa, która zachodzi dopiero wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (zob. uchwałę SN z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19, OSNKW 2019/6/31). Sama konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie mieści się w kręgu podstaw rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 437 § 2 in fine kpk, tj. wyroku kasatoryjnego (zob. wyrok SN z dnia 11 lutego 2020 r., I KS 2/20, LEX nr 2777409).</p>		
<p>3.9.</p>	<p>podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (2)</p> <p>1. obraza art. 410 kpk poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w tym opinii sądowo-psychiatrycznej znajdującej się w aktach sprawy co do uzależnienia od narkotyków i przyjęcie, że oskarżony nabywał narkotyki w ilościach dla</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>dalszych konsumentów, a nie dla własnych potrzeb, co doprowadziło do braku zastosowania art. 31 § 2 kk i błędnego wymiaru kary,</p> <p>2. rażąca niewspółmierność kary poprzez niezastosowanie dyrektyw kary określonych w art. 53 § 1 kk i skazanie oskarżonego na karę bezwzględnego 1 roku pozbawienia wolności zamiast zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia lub zawieszenia wykonania kary</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Opinia sądowo-psychiatryczna, na którą powołał się obrońca P. M. (2) (k. 1576-1587 t. VIII) sporządzona została w lipcu 2019 r. na potrzeby innego postępowania, postawiła rozpoznanie uzależnienia oskarżonego od substancji psychoaktywnych i patologiczny hazard oraz stwierdziła, że w związku z pozostawaniem w stanie odurzenia amfetaminą popełnić miał on zarzucane mu kradzieże sklepowe w drugiej połowie 2018 r. i początkiem 2019 r. mając zdolność rozumienia znaczenia czynów i zdolność pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym, przy czym miał zachowaną zdolność przewidywania zaburzeń poczytalności pod wpływem stanu odurzenia w rozumieniu art. 31 § 3 kk, a jednocześnie stan zdrowia psychicznego pozwalał mu na udział w postępowaniu oraz prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.</p> <p>W niniejszym postępowaniu oskarżony P. M. (2) nie był poddany badaniu psychiatrycznemu</p>		

i nie zasięmano opinii sądowo-psychiatrycznej co do jego osoby, która poza tym stwierdzałaby działanie oskarżonego w warunkach art. 31 § 2 kk. Sąd I instancji uznał bowiem, że nie zachodzą uzasadnione wątpliwości co do jego poczytalności tempore criminis (art. 79 § 1 pkt 3 kpk) i tempore procedendi (art. 79 § 1 pkt 4 kpk), z czym należy się w pełni zgodzić. Przypomnieć trzeba, iż oskarżonemu zarzucono przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegające w ogólności na odpłatnym udzielaniu w okresie pomiędzy 26 listopada 2015 r. a 3 grudnia 2015 r. nieustalonym osobom amfetaminy w łącznej ilości 15 gram, którą uzyskał (nabył) za pośrednictwem J. M. od P. M. (1). Z żadnego dowodu nie wynikało, aby związane z tym transakcje miał przeprowadzać w stanie odurzenia, a wręcz materiały z kontroli operacyjnej wykluczały taką ewentualność, skoro bez trudu potrafił zaopatrzyć się w narkotyki i nie było to związane przynajmniej w większości przypadków z nieodzowną potrzebą zaspokojenia własnych potrzeb.

W tym miejscu przypomnieć trzeba, iż w przepisie art. 79 § 1 pkt 3 i 4 kpk nie chodzi o jakiegokolwiek lub czyjegokolwiek wątpliwości, lecz o wątpliwości wynikające z obiektywnych przesłanek, powzięte przez uprawniony organ procesowy. Muszą mieć oparcie w konkretnych okolicznościach ustalonych w danej sprawie, w konkretnych dowodach i muszą wynikać z oceny tychże dowodów i okoliczności, które w odbiorze zewnętrznym przemawiają za realną możliwością wystąpienia u oskarżonego zakłóceń w stanie

zdrowia psychicznego w chwili czynu lub w toku procesu karnego (zob. postanowienie SN z 25 września 2014 r., III KK 229/14, LEX nr 1521318). Sąd, ustalając czy faktycznie występują przesłanki wskazane w art. 79 § 1 pkt 3 i 4 kpk, zawsze powinien pamiętać o tym, że ich "zachodzenie" nie jest warunkowane jakimś abstrakcyjnym przeświadczeniem czy niezbyt uchwytnym domysłem, lecz uzależnione jest od powzięcia przez organ postępowania tylko takich wątpliwości, które mają charakter uzasadniony, a więc takich, które mają oparcie w konkretnie ustalonych w sprawie okolicznościach. Decydujące znacznie w tym zakresie ma ocena organu procesowego, a nie subiektywna ocena stron czy obrońcy (zob. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2016 r., II KK 384/16, LEX nr 2188792). Wątpliwość co do poczytalności oskarżonego zachodzi zaś na pewno wtedy, gdy oskarżony przebywał chorobę psychiczną lub uraz mózgu albo inną chorobę, która z reguły prowadzi do pewnych zmian w psychice, albo gdy postępowanie i zachowanie się oskarżonego odbiega w sensie ujemnym od rozwoju umysłowego, postępowania i zachowania się ludzi normalnych pod względem psychicznym (zob. wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 r., IV KR 26/72, nie publ.). Do okoliczności mogących powodować zaistnienie "uzasadnionych wątpliwości" zalicza się więc przykładowo: przebycie choroby psychicznej lub urazu mózgu, nałogowy alkoholizm, nadużywanie narkotyków, leczenie w szpitalu psychiatrycznym, nadzwyczaj utrudniony kontakt, kłopoty ze zrozumieniem pytań i udzielaniem odpowiedzi,

niedorozwój umysłowy,
zaświadczenia stwierdzające
chorobę psychiczną lub niedorozwój
umysłowy, zaświadczenie z
placówek służby zdrowia,
informacja z poradni zdrowia
psychicznego (zob. postanowienie
SN z dnia 14 stycznia 2016 r.,
IV KK 419/15, LEX nr 1962548;
postanowienie SN z dnia 26
lipca 2005 r., III KK 341/04,
LEX nr 153242). Nie budzi
jednak też wątpliwości, że sam
fakt zażywania narkotyków przez
oskarżonego i to okazjonalnego, w
sytuacji gdy w toku postępowania
nie było żadnych podstaw do
kwestionowania jego poczytalności,
nie prowadzi automatycznie do
zaistnienia wątpliwości co do jego
stanu psychicznego, kiedy ocena,
czy istnieją wątpliwości co do
poczytalności oskarżonego, powinna
być dokonywana w oparciu o
całość materiału dowodowego i
wszelkie okoliczności sprawy (zob.
postanowienie SN z dnia 30 stycznia
2014 r., II KK 366/13, LEX
nr 1427397). Wręcz nawet sam
fakt uzależnienia oskarżonego od
alkoholu nie oznacza jeszcze, że
istnieje automatycznie wątpliwość
co do jego poczytalności (zob.
postanowienie SN z dnia 16
lipca 2014 r., III KK 194/14,
LEX nr 1504570). Podobnie
sam fakt nadużywania przez
oskarżonego środków odurzających,
nawet połączony z leczeniem
detoksykacyjnym w szpitalu
psychiatrycznym, nie musi tworzyć
sytuacji, w której sąd rozpoznający
sprawę powinien był powziąć
wątpliwości co do poczytalności
oskarżonego (zob. postanowienie
SN z dnia 15 kwietnia 2008
r., II KO 17/07, LEX nr
393909). Również ujawnienie się
okoliczności dotyczących konsultacji
psychiatrycznych, leczenia w

Poradni Zdrowia Psychicznego, czy też przebywania „na wywiadzie w szpitalu” jest dalece niewystarczające do powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego (zob. postanowienie SN z dnia 28 października 2013 r., III KK 150/13, LEX nr 1396625; wyrok SN z dnia 5 listopada 2002 r., II KK 6/02, LEX nr 56093). Jakkolwiek do przyjęcia, że zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności oskarżonego nie jest konieczne, aby wątpliwość w tym zakresie miała charakter ewidentny, jednakże niezbędne jest, by była jednak "uzasadniona", a zatem tylko taka, która musi mieć oparcie w konkretnych ustalonych w sprawie okolicznościach (zob. postanowienie SN z dnia 16 czerwca 2005 r., II KK 476/04, OSNwSK 2005/1/1187). Stąd się przyjmuje, że badanie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego nie powinno stanowić reguły, lecz przeciwnie, powinno zawsze wynikać z konkretnych okoliczności wskazujących zasadnie na możliwość wystąpienia zaburzeń psychicznych (zob. wyrok SN z dnia 12 listopada 2003 r., III KK 416/02, LEX nr 82308). Zaznaczenia jeszcze wymaga, iż obrona obowiązkowa, związana z sytuacją przewidzianą w art. 79 § 1 pkt 3 i 4 kpk, nabiera takiego charakteru dopiero z chwilą ujawnienia się przesłanki, o jakiej mowa w tym przepisie, tj. powzięcia przez organ procesowy uzasadnionych wątpliwości, co do poczytalności oskarżonego lub pojawienia się okoliczności, które powinny taką uzasadnioną wątpliwość wzbudzić. Zatem, zasadnicze znaczenie uzyskują materiały zgromadzone w toku postępowania, które mają być podstawą do dokonania oceny przez organ prowadzący postępowanie, czy

zachodzą przesłanki uzasadniające wątpliwości, o jakich mowa w art. 79 § 1 pkt 3 i 4 kpk (zob. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2016 r., IV KK 419/15, LEX nr 1962548).

Tymczasem oskarżony dopiero pod koniec listopada 2020 r. w ogóle zasygnalizował okoliczności wiadome z przywołanej wyżej opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 1569-1570 t. VIII). Wcześniej twierdził, że nie leczył psychiatrycznie i odwykowo. Zresztą na potrzeby badania psychiatrycznego w tym innym postępowaniu w wywiadzie podał, iż nigdy nie czuł się uzależniony od amfetaminy, choć jednocześnie podał, iż zażywał ją od 20 lat. Nie można jednak również nie dostrzec, iż po wielokroć skazywany, tak przed popełnieniem przypisanego w niniejszym postępowaniu przestępstwa narkotykowego, jak i w czasie późniejszym, w tym za nielegalne posiadanie narkotyków, nigdy nie miał stwierdzonej zniesionej lub w znacznym stopniu ograniczonej poczytalności tempore criminis. Wynikało to już tylko z dostępnych Sądowi I instancji danych o karalności. Była to niewątpliwie okoliczności w realiach tej sprawy dająca asumpt do tego, aby wnioskować, że ze zdrowiem psychicznym oskarżonego, gdy nie pozostaje w stanie odurzenia, było i jest wszystko w porządku.

Już tylko mając to na względzie Sąd Okręgowy słusznie nie powziął żadnej ze wspomnianych uzasadnionych wątpliwości. Z podanych okoliczności nie wynikały jakiegokolwiek mankamenty zdrowia psychicznego P. M. (2), nie wspominając takich, które mogły wpływać wyłączająco lub ograniczająco na jego

zdolność rozpoznania znaczenia konkretnie przypisanego mu czynu lub pokierowania swoim postępowaniem.

Dlatego też jak najbardziej prawidłowo Sąd a quo uznał, że nie jest celowe i konieczne sięganie po opinię psychiatryczną.

Jest więc oczywistym, że nie było podstaw do zastosowania wobec oskarżonego art. 31 § 2 kk, który stanowi, że jeżeli w czasie popełnienia przestępstwa zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary. W konsekwencji wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia w żadnym razie nie mogła uchodzić za rażąco niewspółmiernie surową. Nie zachodziła bowiem fakultatywna podstawa do jej nadzwyczajnego złagodzenia przewidziana w art. 31 § 2 kk. Innej niż wskazana w tym przepisie podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary skarżąca się natomiast nie doszukiwała, co akurat nie mogło dziwić. Jednocześnie oskarżony nie mógłby skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Z powodów przedstawionych w podsekcji 3.16 należało bowiem podwyższyć mu karę pozbawienia wolności do rozmiaru przekraczającego rok. Przepis art. 69 § 1 kk pozwala zaś na warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności nie przekraczającej roku. Poza tym dotychczasowa karalność wskazująca na to, iż kary wolnościowe nie powstrzymały oskarżonego przed popełnianiem

<p>kolejnych przestępstw, nie pozwalałaby obecnie uznać kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem za karę wystarczającą dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Nie zapobiegłaby bowiem choćby powrotowi do przestępstwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>brak skorelowanego wniosku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.10.</p>	<p>podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego J. D.</p> <p>1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez przeprowadzenie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego J. D., w sposób wykraczający poza ramy oceny swobodnej i wyprowadzenie z nich wniosku o sprawstwie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena tegoż materiału powinna prowadzić do wniosku o wyczerpaniu przez oskarżonego znamion art. 13 § 1 kk w zw. z art. 66 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>J. D. dopuścił się przypisanego mu czynu, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala co najwyżej na uznanie, że swoim zachowaniem wyczerpał on dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 66 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Twierdzi skarżący, że oskarżony J. D. w krytycznym czasie i miejscu nie zamierzał nabyć niemal 15 litrów prekursora, jakim jest fenyloaceton (BMK), w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy. Powołał się w tym zakresie na wyjaśnienia samego oskarżonego, w których wskazał on, że był tylko w istocie kurierem (posłańcem), nieorientowanym w przeznaczeniu przesyłki, którą zresztą miał dostarczyć w nieznane mu miejsce. Zbagatelizował jednak towarzyszące tym wyjaśnieniom przyznanie się oskarżonego D. do zarzucanego mu czynu, a więc konkretnie tego, że usiłował nielegalnie nabyć BMK w celu niedozwolonego wytworzenia siarczanu amfetaminy. Można więc rzec, iż oskarżony popadł w sprzeczność, bowiem rozumiał treść zarzucanego mu czynu, a ta jasno wskazywała, jaki był cel transakcji, na gorącym uczynku przeprowadzania której został ujęty. Wcześniej zresztą twierdził, że nie ujawni osoby, dla której to była przysługa, co sugeruje, wbrew późniejszym zapewnieniom, iż wiedział, dla kogo będzie przedmiotowa substancja. Poza tym nie krył się z tym, że wiedział, iż do K. jedzie po</p>		

BMK i że jest to płyn służący do produkcji amfetaminy. Kierując się tym, jak też tłumaczeniem oskarżonego, nieprzekonującym w świetle wskazań doświadczenia życiowego, również w kontekście znalezionych w pojeździe, którym przyjechał do K., wydruków formatu A4 w ilości 17 kart zawierających wzoru chemiczne, a w szczególności okolicznościami, które wynikały nawet nie tyle z depozycji funkcjonariuszy Policji Ł. S. i R. D., co z materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej i doprowadziły do czynności Policji w dniu 15 sierpnia 2016 r. i zatrzymania J. D. oraz M. B. (2), a także towarzyszącego temu ostatniemu J. R., Sąd I instancji tak naprawdę nie mógł uwierzyć w zwerbalizowaną deklarację oskarżonego, jakoby nie wiedział, do czego akurat przedmiotowy fenyloaceton miał być konkretnie wykorzystany. W przeciwnym wypadku nie przypisałby oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Prowadzone podsłuchy i obserwacja wskazywały natomiast na zaplanowanie transakcji, a nawet obecność J. D. na Śląsku kilka dni wcześniej oraz bezpośredni wówczas kontakt z M. B. (2), co dowodzi już tylko nieprzypadkowego w niej udziału oskarżonego, a tym samym logicznie tłumaczy, dlaczego był on skory przyznać się do winy w zakresie zarzucanego mu czynu. Zresztą rzeczona transakcja wpisywała się w proceder, o którym w szczególności wyjaśniała adekwatnie do posiadanej wiedzy P. R. i był związany z pozyskiwaniem BMK przez M. B. (1) od K. N. oraz przekazywaniem go za pośrednictwem M. B. (2) jego znajomym z Ł. w celu wytworzenia

z niej płynnej amfetaminy, którą następnie M. B. (2) miał przetwarzać w siarczan amfetaminy. J. D. pochodził zaś z Ł.. Dla przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie było natomiast istotnym, czy to konkretnie J. D. wytwarzał płynną amfetaminę z BMK dla M. B. (2). Nie musiał więc nawet być w posiadaniu potrzebnych do tego urządzeń i substancji. Wystarczającym było, że w naprowadzonych okolicznościach nieodzowna logika wypadków wskazuje, że musiał wiedzieć o takim przeznaczeniu nabywanego prekursora. Z kolei w kontekście tego za oczywiste musi uchodzić, że przedmiotowa transakcja, w której oskarżony uczestniczył, miała na celu przysporzenie korzyści majątkowej choćby komuś innemu, niż on sam.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 66 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego na tym, że wskazanym miejscu i czasie usiłował nabyć 14.548 litra fenyloacetonu (BMK), jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na działania podjęte przez funkcjonariuszy Policji i wymierzenie mu za to kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Nie stwierdzono podniesionych uchybień, a tylko wówczas zgodnie

<p>z art. 437 kpk i art. 438 kpk Sąd odwoławczy miałby obowiązek stosownego zaingerowania w treść zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>3.11.</p>	<p>podniesiona w apelacji obrońcy oskarżonego J. D.</p> <p>rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i kary grzywny wyrażająca się w wymierzeniu oskarżonemu wskazanym kar w wymiarach wykraczających poza stopień winy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z powodów przedstawionych w podsekcji 3.16 wymierzona oskarżonemu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 letni okres próby uchodziła wręcz za rażąco łagodną, stąd nie mogła być niewspółmiernie rażąco surowa. Za takową nie mogła zostać również uznana orzekana z mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obligatoryjnie kumulatywnie obok kary pozbawienia wolności grzywna w ilości 250 stawek dziennych. Obrońca nie wyjaśniła, dlaczego stopień winy oskarżonego miałby się sprzeciwiać takiemu ukształtowaniu obu kar. Poprzestała na ogólnikowym stwierdzeniu, stąd jej wywód ocenić należy jako gołosłowny, wręcz niepoddający się weryfikacji w konfrontacji z okolicznościami przywołanymi przez Sąd I instancji na uzasadnienie rozstrzygnięcia o karze wobec oskarżonego J. D.. Z kolei</p>		

możliwości zarobkowe oskarżonego mogły mieć znaczenie jedynie dla określenia wysokości jednej stawki dziennej grzywny. Zgodnie z art. 33 § 3 kk ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Rzeczywiście zaś Sąd I instancji nie wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku, dlaczego stawka dzienna w kwocie 50 złotych in concreto odpowiada tym kryteriom. Jakkolwiek bliska ustawowemu minimum wynoszącemu zgodnie z art. 33 § 3 kk 10 złotych, a daleka od maksimum na poziomie 2000 złotych, winna być uznana za wygórowaną już tylko dlatego, iż na etapie postępowania odwoławczego zostało stwierdzonym, że oskarżony J. D. jest nieprzerwanie pozbawiony wolności od 10 maja 2020 r., aktualnie pozostaje tymczasowo aresztowany do sprawy Sądu Okręgowego w Łodzi sygn. akt XVIII K 241/21, w której wyrokiem z dnia 27 października 2022 r. został nieprawomocny skazany na karę 9 lat pozbawienia wolności, a wcześniej oprócz kary 1 roku pozbawienia wolności z wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 grudnia 2020 r. sygn. akt XVIII K 155/20, w której to sprawie był też tymczasowo aresztowany na mocy orzeczenia z dn. 10 maja 2020 r. do dnia 17 grudnia 2020 r., odbył również karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 28 stycznia 2020 r. sygn. akt III K 964/19, a także karę zastępczą 40 dni pozbawienia wolności za grzywnę z wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 grudnia 2020 r. sygn. akt XVIII K 155/20 (wydruki z NOE-SAD - k. 2000-2006

t. X). Ma w związku z tym rację obrońca, akcentując przy tym potrzebę zachowania wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, iż wysokość jednej stawki dziennej grzywny wymierzonej J. D. nie powinna być wyższa od wysokości stawki dziennej grzywien, które zostały orzeczone wobec współoskarżonych, przed którymi również wieloletni pobyt w warunkach izolacji penitencjarnej (M. B. (1), M. B. (2)). Nie można jednak nie dostrzegać, iż J. D., kiedy korzystał z wolności osobistej, zarabkował, deklarował bowiem, że utrzymywał się z prac dorywczych z dochodem 2500 złotych. Nie można więc zakładać, iż nie dysponuje jakimikolwiek oszczędnościami, tym bardziej, że stać go było na opłacenie obrońcy z wyboru. Poza tym w warunkach izolacji penitencjarnej powinien móc podjąć odpłatne zatrudnienie, a grzywnę będzie mógł uregulować w ratach. Stąd uznać należało, iż stawka dzienna poniżej 30 złotych, byłaby zbyt niska.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem oraz kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 złotych

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Stwierdzone uchybienie uzasadniało wyłącznie skorygowanie na korzyść oskarżonego określonej przez Sąd

I instancji wysokości jednej stawki
diennej grzywny przez obniżenie jej
rozmiaru z 50 złotych do 30 złotych.

3.12.

**podniesione w apelacji
obrońcy oskarżonej P. R.**

1. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 kpk polegająca na nie wzięciu pod uwagę podczas orzekania w sposób dostateczny wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego, tj. z wyjaśnień oskarżonej, okoliczności łagodzących w zakresie zachowania oskarżonej, wpływających na stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, a wynikających z postawy sprawcy wpływającej na nadzwyczajne złagodzenie kary oraz na dyrektywy wymiaru kary w postaci faktu przyznania się przez oskarżoną do zarzucanych jej czynów i ujawnienia w toku postępowania informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw oraz istotnych okoliczności ich popełnienia, pomimo prawidłowej oceny przez Sąd I instancji wyjaśnień złożonych przez oskarżoną dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, co spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie oceny stopnia okoliczności wpływających na zakres nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do oskarżonej i wymierzenia co do oskarżonej kary łącznej 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 20 złotych każda, podczas gdy adekwatną karą łączną przy uwzględnieniu przepisu art. 60 § 3 kk w zw. z art. 53 § 1 i 2 kk jest

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby z jednoczesnym odstąpieniem od wymierzenia kar grzywny za przestępstwa z art. 53 ust. 2 upn, art. 61 upn, w zw. z art. 65 ust. 1 upn, art. 56 ust. 3 upn oraz art. 298 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk, na podstawie art. 60 § 7 kk,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności łagodzących wynikających z art. 60 § 3 kk oraz przy zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk adekwatną dla oskarżonej jest kara łączna 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka, podczas gdy adekwatną karą łączną przy uwzględnieniu przepisu art. 60 § 3 kk w zw. z art. 53 § 1 i 2 kk jest kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, z jednoczesnym odstąpieniem od wymierzenia kar grzywny za przestępstwa z art. 53 ust. 2 upn, art. 61 upn, w zw. z art. 65 ust. 1 upn, art. 56 ust. 3 upn oraz art. 298 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk, na podstawie art. 60 § 7 kk,

3. rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej w wymiarze kary łącznej 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka w stosunku do roli oskarżonej w zakresie ujawnienia w toku postępowania informacji dotyczących osób uczestniczących

	<p>w popełnieniu przestępstw oraz istotnych okoliczności ich popełnienia i nie orzeczenie w stosunku do oskarżonej kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, z jednoczesnym odstąpieniem na podstawie art. 60 § 7 kk od wymierzenie w stosunku do oskarżonej kary grzywny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Czytelną intencją skarżącej podnoszącej zarzuty z kategorii wymienionych w art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk było zakwestionowanie rozstrzygnięć o orzeczonych wobec oskarżonej R. karach łącznych oraz karach jednostkowych grzywny, oczekiwaniem zaś obniżenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności do maksymalnego poziomu pozwalającego na jej warunkowe zawieszenie oraz rezygnacja z wymierzenia jednostkowych kar grzywien, a w konsekwencji i kary łącznej tego rodzaju. Wedle skarżącej Sąd Okręgowy orzekając jednostkowe grzywny oraz kary łączne obu rodzajów nie uwzględnił należyście postawy oskarżonej w toku postępowania, a także okoliczności związanych z przypisanymi jej przestępstwami, mających mieć wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości tych czynów oraz stopnia winy sprawcy. Postulowała jednak rozstrzygnięcie sprzeczne z prawem materialnym.</p> <p>Zdawała się obrońca nie dostrzegać w pełni, że instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary ma zastosowanie do kary</p>		

wymierzonej za konkretne przestępstwo, względnie ciąg przestępstw. Wymiar kary łącznej zgodnie z art. 86 § 1 kk determinowany jest zaś rozmiarem łączonych kar jednostkowych. Wedle brzmienia tego przepisu, które zgodnie z regułą intertemporalną z art. 4 § 1 kk zastosował Sąd I instancji, sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Tymczasem najwyższymi z łączonych kar były kara 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z punktu 3 oraz grzywny po 200 stawek dziennych z punktów 3, 5 i 14, przy czym w jednym przypadku, konkretnie w punkcie 14, wymierzona została oskarżonej samoistna grzywna jako efekt zastosowania wobec niej nadzwyczajnego złagodzenia kary w związku ze skazaniem za występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą rok (art. 60 § 6 pkt 4 kk).

Ponadto skarżąca dała wyraz niewiedzy, że nadzwyczajne złagodzenie kary za zbrodnię zagrożoną kumulatywnie karą pozbawienia wolności i karą grzywny polega na wymierzeniu kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, ale nie niższej od jednej trzeciej granicy, oraz wymierzeniu kary grzywny na zasadach ogólnych (zob. uchwała 7 sędziów SN 20 marca 2019 r., I KZP 15/18, OSNKW 2019, nr 4, poz. 20). Oskarżonej wymierzona została zaś nadzwyczajnie złagodzona na podstawie art. 60 § 3 kk kara pozbawienia wolności za zbrodnię

z punktu 3. Z zastosowaniem tego przepisu Sąd a quo wymierzył też oskarżonej jedynie samoistną grzywnę za występki z punktu 14. Jednocześnie nie twierdziła skarżąca, iż w przypadku pozostałych przypisanych oskarżonej przestępstw należało zastosować wobec niej instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sąd Apelacyjny nie stwierdził natomiast w tym zakresie z urzędu obrazy prawa materialnego, ani innego uchybienia. W szczególności do przypisanych oskarżonej w punkcie 5 przestępstw miał bowiem jednocześnie zastosowanie art. 57 § 2 kk, który znosił obligatoryjny charakter nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60 § 3 kk, gdyby nawet choćby tylko co do niektórych z tych przestępstw zachodziły przesłanki przewidziane w tym przepisie (zob. postanowienie SN z 4 lutego 2008 r., III KK 363/07, OSNKW 2008, nr 4, poz. 28). Nie ma zaś obrazy prawa materialnego - przepisu art. 60 § 3 kk - w przypadku, gdy występuje sytuacja określona w art. 57 § 2 kk. Przepis ten reguluje sytuację jednoczesnego zbiegu podstaw nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary, wskazując, że w takim wypadku sąd może według swojego uznania zastosować albo nadzwyczajne obostrzenie, albo nadzwyczajne złagodzenie, albo też orzec w zwykłych granicach ustawowego zagrożenia, natomiast przy podejmowaniu decyzji, którą z możliwości wybrać i w jakiej wysokości orzec karę, powinien kierować się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 kk (zob. uchwałę SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., I KZP 24/99, OSNKW 1999/9-10/48). W takiej sytuacji nie ma znaczenia, czy podstawy

te mają charakter obligatoryjny czy fakultatywny (zob. wyrok SN z dnia 8 stycznia 2010 r., II KK 153/09, LEX nr 570134; wyrok SA w Katowicach z dnia 3 kwietnia 2017 r., II AKa 450/16, LEX nr 2401014; wyrok SA w Warszawie z dnia 20 stycznia 2014 r., II AKa 228/13, LEX nr 1441569). Norma kolizyjna z art. 57 § 2 kk ma więc zastosowanie w przypadku zbiegu podstawy obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 3 kk z fakultatywną podstawą obostrzenia kary z art. 91 § 1 kk (w przypadku ciągu przestępstw możliwość wymierzenia kary powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę), czy obligatoryjno-fakultatywnymi takimi podstawami przewidzianymi w art. 65 § 1 kk (m.in. w przypadku uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu ma do sprawy zastosowanie art. 64 § 2 kk przewidujący obowiązek wymierzenia kary pozbawienia wolności przewidzianej za przypisane przestępstwo powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz możliwość jej ukształtowania powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę). Wówczas sąd nie decydując się na nadzwyczajne obostrzenie kary wcale nie musi nadzwyczajnie kary złagodzić na podstawie art. 60 § 3 kk. W przypadku zbiegu nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia kary tracą one bowiem obligatoryjny charakter przewidziany przepisem szczególnym (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 24 marca 2015 r., II AKa 55/15, LEX nr 1668725). Z oczywistych względów (popełnienie przestępstwa w pojedynkę) przepis art. 60 § 3 kk nie mógłby mieć

zastosowania do przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z punktu 16. Co do przestępstw z punktów 2 i 30, zgodzić się z kolei trzeba z Sądem I instancji, iż w tych przypadkach nie może być mowy o ujawnieniu przez oskarżoną wobec organów ścigania informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia. Nim bowiem złożyła wyjaśnienia organy tę wiedzę już posiadały na podstawie efektów pracy operacyjnej przekształconych w materiał dowodowy. Przyznanie się do winy, jak też opisanie szeregu okoliczności, które przyczyniły się do pociągnięcia innych osób do odpowiedzialności karnej, miało natomiast wpływ na to, że wymierzone zostały oskarżonej kary pozbawienia wolności bądź w dolnej granicy ustawowego zagrożenia bądź bliskie tej granicy, a kumulatywne grzywny znacząco od nich nie odbiegały, uwzględniały przy tym ilości czynów, za które zostały wymierzone (z punktu 5 aż za trzy przestępstwa, z punktu 30 za jedno przestępstwo).

W konsekwencji obok kar pozbawienia wolności za przestępstwa przypisane w punktach 3 i 5 należało, odpowiednio z mocy art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, obligatoryjnie kumulatywnie orzec kary grzywny. Już tylko z tego względu nie było podstaw do odstąpienia od wymierzenia oskarżonej tych jednostkowych grzywien, a w konsekwencji do rezygnacji z orzeczenia wobec niej kary łącznej tego rodzaju

obejmującej przynajmniej również samoistną grzywnę z punktu 14. Jedynie za przestępstwo z punktu 30 popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wymierzona została oskarżonej fakultatywna grzywna kumulatywnie z karą pozbawienia wolności. Podstawą jej wymiaru był jednak przepis art. 33 § 2 kk, zgodnie z którym sąd może wymierzyć grzywnę także obok terminowej kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął. Obrońca nie wykazała natomiast, aby w tym przypadku orzeczenie tej kary było niecelowe. Jedynym argumentem, którym się posłużyła, był ten związany z treścią art. 60 § 7 kk, w myśl którego jeżeli czyn zagrożony jest więcej niż jedną z kar wymienionych w art. 32 pkt 1-3 kk (grzywna, ograniczenie wolności, pozbawienie wolności), nadzwyczajne złagodzenie kary polega na odstąpieniu od wymierzenia kary i orzeczeniu środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 2-3, 7 i 8 kk, środka kompensacyjnego lub przepadku. Rzecz w tym, że zgodnie z art. 60 § 8 kk nadzwyczajnego złagodzenia kary nie stosuje się do czynów zagrożonych karą pozbawienia wolności powyżej 5 lat, do których ma zastosowanie art. 37a kk, a takim jest właśnie przypisany oskarżonej w punkcie 30 występku usiłowania oszustwa połączony z celowym spowodowaniem zdarzenia ubezpieczeniowego w celu uzyskania odszkodowania z umowy ubezpieczenia, zagrożony zgodnie z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk karą pozbawienia wolności do lat 8.

W przekonaniu Sądu odwoławczego wymierzone oskarżonej jednostkowe grzywny nie mogą uchodzić za wygórowane. Kary tę uwzględniają właściwie okoliczności poszczególnych przestępstw, za które zostały wymierzone, a także charakter tych kar (samoistny bądź kumulatywny), jak również postawę oskarżonej, nadto uchodzą za odpowiednie dla realizacji celów kary, tak zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonej, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie kwestionowała natomiast obrońca wymiaru jednostkowych kar pozbawienia wolności, w tym najsurowszej, której wymiar wynosi rok i 4 miesiące, a zatem jest raptem o miesiąc niższy od rozmiaru orzeczonej kary łącznej tego rodzaju, gdy suma łączonych tego rodzaju jednostkowych kar wynosiła aż 3 lata i 10 miesięcy.

Zgodnie z art. 89 § 1 kk wykluczonym jest zawieszenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym rok. Poza tym byłoby to możliwe, gdyby choćby jedna z kar jednostkowych tego rodzaju została orzeczona z zastosowaniem instytucji z art. 69 § 1 kk, a tak niewątpliwie nie było. Również na gruncie art. 69 § 1 kk wykluczonym jest warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności przekraczającej rok.

Jednocześnie nie sposób powiedzieć, by orzeczone wobec oskarżonej kary łączne były przesadnie surowe. Kara łączna pozbawienia wolności jest bliska ustawowemu minimum (przewyższa go o miesiąc). Łączna grzywna mogła

być zaś ukształtowana w przedziale od 200 stawek dziennych do 650 stawek dziennych. Rozmiar kary łącznej tego rodzaju odpowiadający 300 stawkom dziennym jest więc też zbliżony do minimum. Uwzględnia przy tym należy, iż w nie aż tak ścisłym związku z przestępstwami narkotykowymi pozostawało przestępstwo z punktu 30, a za trzy z czterech przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oskarżonej wymierzone zostały grzywny w jednakowym rozmiarze po 200 stawek dziennych. Zauważenia jeszcze wymaga, iż dyrektywy wymiaru kary łącznej określa art. 85a kk stanowiąc, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonej kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby z jednoczesnym odstąpieniem na podstawie art. 60 § 7 kk od wymierzenia w stosunku do oskarżonej kar grzywny za jednostkowe przestępstwa, a w konsekwencji odstąpienie od wymierzenia w stosunku do oskarżonej kary łącznej grzywny

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Nie stwierdzono podniesionych uchybień, a tylko wówczas zgodnie z art. 437 kpk i art. 438 kpk Sąd odwoławczy miałby obowiązek stosownego zaingerowania w treść zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>3.13.</p>	<p>podniesione w apelacji prokuratora</p> <p>obraza art. 45 § 1 kk wskutek nie orzeczenia względem:</p> <ul style="list-style-type: none"> • P. M. (1) obligatoryjnego przypadku równowartości korzyści majątkowej odniesionej przez wymienionego w wyniku popełnienia przestępstwa z punktu 17, • R. M. obligatoryjnego przypadku równowartości korzyści majątkowej odniesionej przez wymienionego w wyniku popełnienia przestępstwa z punktu 18 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zgodnie z art. 45 § 1 kk jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 kk, sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.</p> <p>Ma rację prokurator, iż w realiach rozpatrywanej sprawy orzeczenie</p>		

przepadku równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez P. M. (1) i R. M. z popełnienia przestępstw im przypisanych odpowiednio w punktach 17 i 18 było obligatoryjne, a brak tego rodzaju rozstrzygnięć narusza art. 45 § 1 kk. Pieniądze uzyskane ze sprzedaży amfetaminy, bo o takie źródło korzyści majątkowej chodzi w obu przypadkach, nie są to przedmioty podlegające przepadkowi przedmiotów wymienionemu w art. 44 § 1 lub 6 kk. Nie zachodził również przypadek, o którym mowa w art. 45 § 1 zd. drugie kpk.

Zgodzić się też trzeba i to z przyczyn wskazanych przez skarżącego oskarżyciela publicznego, z tym, jakich wielkości były te korzyści.

Opis czynu przypisanego oskarżonemu P. M. (2) w punkcie 17, podobnie jak w przypadku czynu przypisanego oskarżonej P. R. w punkcie 14, w związku z którym wobec tejże oskarżonej przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z tego przestępstwa został orzeczony w ściśle określonej kwocie w punkcie 15, wskazywał bowiem na uzyskiwanie przez tego oskarżonego za pośrednictwem współdziałającej z nim ówczesnej małżonki korzyści finansowych ze sprzedaży określonych ilości amfetaminy przynajmniej w łącznej kwocie 900 złotych. Korzyść majątkowa to przychód pieniężny (np. cena sprzedanych narkotyków) lub cała wartość mienia uzyskanego z przestępstwa. Nie uwzględnia się tu wydatków związanych z uzyskaniem tego rodzaju korzyści. Innymi słowy, korzyść nie może być rozumiana tylko jako osiągnięty zysk, czyli nadwyżka wpływów nad wydatkami (zob. postanowienie SN

z 25 maja 2022 r., I KK 17/22, LEX nr 3447122; wyrok SA we Wrocławiu z 14 marca 2013 r., II AKa 58/13, LEX nr 1313472). W skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 kk, podlegającej przepadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa (zob. postanowienie SN z 25 maja 2022 r., V KK 505/21, LEX nr 3447115). Oczekiwaniem skarżącego na niekorzyść było jednak uczynienie przypadkiem jedynie kwoty 795 złotych. Powołał się na rozliczenia finansowe P. M. (1) z M. B. (1), od którego za pośrednictwem P.R. otrzymywała przedmiotową amfetaminę małżonka oskarżonego, którą mogła dalej dla niego odsprzedawać.

Co do R. M. zgodzić natomiast się trzeba z prokuratorem, iż wysokość korzyści majątkowej, którą osiągnął ze sprzedaży amfetaminy, odpowiadać musiała co najmniej wiadomej kwocie, za jaką nabywał od brata za pośrednictwem jego żony rzeczony narkotyk. Płacić miał 16 złotych za gram. Uwzględniając wiadomą ilość odsprzedanej amfetaminy, na którą wskazują ustalenia Sądu I instancji zawarte w opisie czynu przypisanego w punkcie 18 (15,5 grama), nie może budzić wątpliwości, iż R. M. osiągnął korzyść majątkową rozumianą jako przychód z przestępstwa w łącznej kwocie 248 złotych.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie:

- wobec oskarżonego P. M. (1) za przypisane

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>przestępstwo z punktu 17 przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 795 złotych i w tym zakresie dokonanie zmiany opisu czynu,</p> <ul style="list-style-type: none">• wobec oskarżonego R. M. za przypisane przestępstwo z punktu 18 przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 248 złotych i w tym zakresie dokonanie zmiany opisu czynu	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Stwierdzono podniesione w środku odwoławczym uchybienia, dla wyeliminowania których konieczną jest postulowana korekta zaskarżonego wyroku polegająca na dodaniu brakujących obligatoryjnych rozstrzygnięć. Jednocześnie nie było podstaw do dalej idącej ingerencji w treść zaskarżonego wyroku, w szczególności poprzez uzupełnienie opisów czynów z punktów 17 i 18 o ustalenia co do wysokości korzyści majątkowych osiągniętych z ich popełnienia przez oskarżonych. Okoliczności z tym związane nie należą do znamion przestępstw w tych punktach przypisanych, a przepis art. 413 § 2 pkt 1 kpk wymaga, aby wyrok skazujący zawierał „dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu”. Zwrot ten oznacza, że opis czynu powinien wskazywać czas, miejsce, sposób i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz jego skutki, a zwłaszcza wysokość powstałej szkody (art. 332 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt</p>	

1 kpk). Z punktu widzenia znamion strony przedmiotowej przestępstwa dokładne określenie sposobu i okoliczności jego popełnienia wymaga zawarcia w opisie czynu jedynie tych elementów przebiegu zdarzenia, które wypełniają te znamiona. Opis czynu powinien w związku z tym zawierać komplet znamion, które zostały wypełnione ustalonym zachowaniem sprawcy (zob. wyrok SN z 22 marca 2012 r., IV KK 375/11, OSNKW 2012/7, poz. 78). Poza tym zauważenia wymaga, iż korekta opisu czynu wiązałaby się z ingerencją w niezaskarżoną przez prokuratora na niekorzyść część wyroku co do winy. Byłaby możliwa wyłącznie z zastosowaniem art. 440 kpk, gdyby z tego powodu orzeczenie było rażąco niesprawiedliwe i prowadziło do zmiany na korzyść, gdyż wymagałoby orzekania poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Ku temu nie było najmniejszych podstaw.

3.14.

podniesione w apelacji prokuratora

1. obraza art. 12 § 1 kk w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym:

- M. B. (1) w punkcie 10
- P.R. w punkcie 14
- J. M. i P. M. (1) w punkcie 17
- R. M. w punkcie 18

poprzez wpisanie, że ww. działając między innymi w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścili się popełnienia przypisanych im przestępstw w warunkach art. 12 kk, zamiast art. 12 § 1 kk

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>2. obraza art. 57b kk oraz art. 12 § 1 kk poprzez wymierzenie R. M. na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii z pominięciem art. 12 § 1 kk, minimalnej kary 1 roku pozbawienia wolności w sytuacji, gdy brzmienie tego przepisu obliguje sąd do wymierzenia, przy skazaniu za przestępstwo określone w art. 12 § 1 kk kary przewidzianej za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Istota uchybienia sprowadzała się w istocie do twierdzenia, iż Sąd Okręgowy nie zastosował w odniesieniu do stanowiących czynu ciągle przestępstw przypisanych w/ w oskarżonym w punktach 10, 14, 17 i 18 stanu prawnego obowiązującego w dacie orzekania, a wedle którego instytucja czynu ciąglego uregulowana jest w art. 12 § 1 kk, a nie art. 12 kk, ponadto przepis art. 57b kk nakazuje w takiej sytuacji wymierzenie kary przewidzianej za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia do podwójnej wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia.</p> <p>Nie dostrzegł jednak skarżący oskarżyciel publiczny, iż czyny, których dotyczyć miała podniesiona przez niego obraza art. 12 § 1 kk i art. 57b kk, zostały popełnione przed 15 listopada 2018 r., kiedy dotychczasowa treść art. 12 kk została oznaczona jako "§ 1", a więc również przed dodaniem do Kodeksu karnego z</p>		

dniem 24 czerwca 2020 r. art. 57b kk nakazującego obligatoryjnie obostrzyć karę we wskazany w tym przepisie sposób, a nadto poprzez fakultatywne podwyższenie górnej granicy ustawowego zagrożenia przestępstwa popełnionego w warunkach art. 12 § 1 kk, dostarczonym został normatywny argument przemawiający bezwzględnie za traktowaniem tego rodzaju okoliczności za obostrzającą przy wymiarze kary.

W świetle tego, kiedy przed dodaniem art. 57b kk, karę za przestępstwo popełnione w warunkach art. 12 § 1 kk wymierzało się w granicach ustawowego zagrożenia, ewidentnie stany prawne obowiązujące przed 24 czerwca 2020 r. winny uchodzić za względniejsze dla sprawców przestępstw stanowiących czyny ciągłe, a więc składających się z dwóch lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Tymczasem zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Oczekiwaniem skarżącego było zatem oparcie wskazanych rozstrzygnięć skazujących na podstawie innego stanu prawnego, niż ten, który zamierzał zastosować Sąd I instancji powołując w podstawie skazania w punktach 10, 14, 17 i 18 art. 12 kk, a nie art. 12 § 1 kk, czym właśnie zasugerował tenże sąd, że chodziło o stan prawny obowiązujący do dnia 14 listopada 2018 r., a czemu nie dał jednak należytego wyrazu

<p>stosownie do wymogu z art. 413 § 2 pkt 1 kpk, w myśl którego wyrok skazujący powinien zawierać obok dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu również jego kwalifikację prawną. Co więcej, w szczególności ze względu na podnoszoną również obrazę art. 57b kk, z kompletnie niezrozumiałych względów chciał oskarżyciel publiczny zastosowania przepisów z naruszeniem reguły intertemporalnej z art. 4 § 1 kk, na co akceptacji instancji odwoławczej być nie mogło. Jednym zaś ze względniejszych stanów prawnych był natomiast niewątpliwie również ten, który obowiązywał do 14 listopada 2018 r.. Jego zastosowanie było zatem zgodne z art. 4 § 1 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez</p> <ul style="list-style-type: none"> • wpisanie w punktach 10, 14, 17 i 18 w miejsce art. 12 kk, art. 12 § 1 kk, • wymierzenie oskarżonemu R. M. kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono podniesionego uchybienia, przy czym w stosunku do R. M. z powodu innego uchybienia (omówionego w podsekcji 3.16.) należało skorygować wyrok na niekorzyść tego oskarżonego w zakresie wymiaru orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.</p>		

<p>3.15.</p>	<p>podniesione w apelacji prokuratora</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • równowartość korzyści majątkowych osiągniętych przez M. B. (1) i M. B. (2) z popełnienia przestępstwa z punktu 3 podpunkt b wynoszą po 9.000 złotych, podczas gdy korzyści te stanowią kwoty po 9.149,92 złotych, • łączne równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez M. B. (1) i M. B. (2) z popełnienia przypisanych w punkcie 5 przestępstw z punktów III i V aktu oskarżenia wynoszą po 25.000 złotych, podczas gdy korzyści te stanowią kwoty po 25.105,84 złotych 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Błędnych ustaleń co do kwot przepadek orzeczonych wobec oskarżonych B. i B. w punktach 5 i 7 prokurator doszukiwał się wyłącznie w tym, iż Sąd I instancji nie oparł się ściśle na wynikach wyliczeń dokonanych z uwzględnieniem określonego kursu euro.</p> <p>Jakkolwiek rachunkom, jakie przeprowadził oskarżyciel publiczny w uzasadnieniu środka odwoławczego, niczego nie można zarzucić, tym nie mniej punktem wyjścia dla nich była kwota 5000 euro jako wynikająca z materiału</p>		

dowodowego czarnorynkowa cena za 7 litrów BMK. Korzyścią majątkową oskarżonych, która została rozdzielona na nich po równo (gdyż ustalenie części odpowiadających ich udziałom było niemożliwe - zob. wyrok SA w Szczecinie z dnia 22 lipca 2021 r., II AKa 333/20, LEX nr 3401999), przy uwzględnieniu również P.R., co do której nie było już jednak oczekiwanym przez skarżącego prokuratora orzeczenie przepadku na podstawie art. 45 § 1 kk w związku z popełnieniem przez nią przestępstw przypisanych w punkcie 3 podpunkt b oraz w punkcie 5 z punktu III i V aktu oskarżenia (wobec zapewne wątpliwości, czy miała jakikolwiek udział w tych korzyściach), były zaś kwoty uzyskane tytułem ceny ze sprzedaży ustalonych ilości BMK. Wynika z tego, że przyjęcie przez prokuratora dla swych wyliczeń kwoty 714,28 euro za litr BMK uzyskanej z podzielenia kwoty 5000 euro przez siedem, pomijało jednak, że nie można mieć pewności, iż również w tych wypadkach, w których przedmiotem transakcji było 9 i 17 litrów BMK cena tego prekursora musiała się kształtować ściśle na 714,28 euro za litr. Mogła być równie dobrze nieco niższa, a może nawet nieco wyższa, gdyż nie można wykluczyć, iż w rozliczeniach były stosowane choćby zaokrąglone kwoty, czy też walutą transakcji był złoty polski. W tym stanie rzeczy oszacowania, którego z korzyścią dla oskarżonych zgodnie z art. 5 § 2 kpk dokonał Sąd I instancji, a z którego wynikało, że łączna korzyść z przestępstwa przypisanego w punkcie 3 podpunkt b wyniosła 27.000 złotych, nie zaś wyliczone przez prokuratora 27.449,7804 złotych, z kolei w przypadku przypisanych w punkcie

<p>5 czynów z punktów III i V aktu oskarżenia była to łącznie korzyść na poziomie 75.000 złotych, nie zaś wyliczonych przez prokuratora 75.317,56786 złotych, nie można uznać za prowadzące do zaniżenia tych korzyści odpowiednio o niespełna 450 złotych oraz 318 złotych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec M. B. (1) i M. B. (2) równowartości korzyści osiągniętych z przestępstwa:</p> <ul style="list-style-type: none"> • w punkcie 5 w kwotach po 9.149,92 złotych • w punkcie 7 w kwotach po 25.105,84 złotych 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono podniesionego uchybienia.</p>		
<p>3.16.</p>	<p>podniesione przez prokuratora</p> <p>rażące niewspółmierności:</p> <ul style="list-style-type: none"> • kary 1 roku pozbawienia wolności wymierzonej R. M. oraz nawiązki wobec R. M. poprzez jej nie orzeczenie na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, • kary 1 roku pozbawienia wolności wymierzonej P. M. (2) oraz nawiązki względem P. M. (2) poprzez jej nie orzeczenie na podstawie art. 70 ust. 4 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,</p> <ul style="list-style-type: none"> kar wymierzonych J. D. w postaci 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 50 złotych każda, <p>podczas gdy stopień zawinienia i społecznej szkodliwości zarzuconych w/w przestępstw, cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak też właściwości i warunki osobiste R. M., P. M. (2) i J. D., sposób ich życia przed popełnieniem przestępstw, a w szczególności P. M. (2), zachowanie oskarżonych po popełnieniu przestępstw, a przed wszystkim J. D., uzasadniają wymierzenie J. D. surowszych kar pozbawienia wolności i grzywny, P. M. (2) wymierzenie surowszej kary pozbawienia wolności, wymierzenie grzywny, jak i orzeczenie nawiązki, zaś R. M. wymierzenie surowszej kary pozbawienia wolności oraz orzeczenie nawiązki</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Rzeczywiście wyżej wymienieni oskarżeni zostali zdecydowanie zbyt łagodnie potraktowani w zakresie kary.</p> <p>Co do R. M. i P. M. (2) nie została należycie uwzględniona dotychczasowa ich karalność, która ewidentnie sprzeciwiała się wymierzeniu im kar pozbawienia</p>		

wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przy czym w większym stopniu ta okoliczność ważyła negatywnie na sytuację oskarżonego P. M. (2), który był trzykrotnie karany z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ponadto czterokrotnie za kradzieże i jednokrotnie z art. 178a § 1 kk (t. X k. 1984-1987). Po wielokroć wymierzone kary wolnościowe (grzywny, ograniczenia wolności) okazywały się nie powstrzymywać oskarżonego przed popadaniem w konflikty z prawem karnym. R. M. był natomiast jednokrotnie karany z art. 288 § 1 kk. Pomimo odbycia z dniem 6 grudnia 2013 r. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności powrócił jednak pod koniec 2015 r. i na początku 2016 r. na drogę przestępstwa (t. X k. 1982-1983). Niezrozumiałą jest również rezygnacja z wymierzenia oskarżonemu P. M. (2) grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk, kiedy takowa obok kar pozbawienia wolności została wymierzona szeregu innym oskarżonym popełniającym przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub takową korzyść osiągających, w tym w szczególności R. M..

W przypadku J. D. zgodzić się zaś trzeba ze skarżącym, iż kara raptem 6 miesięcy pozbawienia wolności i to z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie uwzględniała należycie, że została wymierzona za usiłowanie nabycia aż niemal 15 litrów BMK w celu wytworzenia amfetaminy, a której w postaci płynnej (zasadowej) można byłoby dzięki temu prekursorowi wytworzyć od ok. 6 do 7 litrów, a następnie przetworzyć w siarczan amfetaminy w ilości od niespełna 8 kg do nawet trochę ponad 9

kg (zob. opinia - k. 385-399 w t. II narkotyki). W/w kara zdawała się też być wyrazem nie doceniania ustalonej przez Sąd I instancji następcej karalności oskarżonego. Niczego w tym zakresie nie mogło zmienić orzeczenie obok tej kary również grzywny w ilości 250 stawek dziennych, czy też nawiązki w kwocie 2500 złotych na cele zwalczania i zapobiegania narkomanii.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:

- wymierzenie oskarżonemu R. M. za przestępstwo przypisane w punkcie 18 kary 1 roku i 4 miesiące pozbawienia wolności i nawiązki w kwocie 3000 złotych na rzecz (...) Oddział w K.,
- wymierzenie P. M. (2) za przestępstwo przypisane w punkcie 20 kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 50 złotych każda, a także nawiązki w kwocie 5000 złotych na rzecz Polskiego Towarzystwa Zapobiegania Narkomanii Oddział w K.,
- wymierzenie J. D. za przestępstwo przypisane w punkcie 23 na zasadzie art. 37 b kk kary 3 miesiące pozbawienia wolności oraz kary 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym oraz na mocy art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>narkomanii kary grzywny w ilości 250 stawek dziennych po 60 złotych każda, ewentualnie kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 letni okres próby z obowiązkiem informowania sadu o przebiegu okresu próby i oddaniem oskarżonego pod dozór kuratora w okresie próby oraz kary grzywny w wymiarze 340 stawek dziennych po 60 złotych każda</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zaskarżone rozstrzygnięcia o karach dotyczące oskarżonych R. M., P. M. (2) i J. D. rzeczywiście dotknięte były uchybieniami z kategorii wymienionej w art. 438 pkt 4 kpk. Ich eliminacja wymagała stosownych korekt zaskarżonego wyroku. Szczegóły przedstawione zostały w podsekcji 5.2.5. Generalnie należało podwyższyć kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonym R. M. i P. M. (2), choć w przypadku R. M. o nieco mniej, niż postulował to skarżący prokurator, gdyż te wymierzone w dolnej granicy ustawowego zagrożenia rzeczywiście musiały uchodzić za rażąco niewspółmiernie łagodne, a w przypadku P. M. (2) również brak orzeczenia kumulatywnej grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk świadczył o zbyt łagodnym potraktowaniu tego oskarżonego. Nie widział jednak Sąd odwoławczy podstaw, by rozstrzygnięcie o karze grzywny wobec tego oskarżonego ukształtować odmiennie od tego zaakceptowanego przez prokuratora względem oskarżonego</p>		

R. M.. Osiągnąć mieli zbliżone korzyści majątkowe z podobnie kwalifikowanych przestępstw, a wręcz to R. M. swym zachowaniem wyczerpał znamiona stypizowane w więcej niż jednym przepisie (również określone w art. 58 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Przed obu zbliżony też okres pobytu w jednostce penitencjarnej, co zapewne nie pozostanie bez wpływu na ich możliwości płatnicze (uwaga w kontekście art. 33 § 3 kk i braku podstaw do różnicowania na tle przesłanek w tym przepisie określonych sytuacji P. M. (2) i R. M.). Nie było natomiast już koniecznym orzeczenie wobec tych oskarżonych nawiązek na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, które zawsze jest fakultatywne (art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), a w rozpatrywanym przypadku wydaje się, iż wobec zwiększenia dolegliwości kar pozbawienia wolności przy obciążeniu obu oskarżonych grzywnami, nie byłoby już celowe. Zresztą skarżący prokurator nie przedstawił żadnej konkretnej argumentacji, która przemawiałaby za orzeczeniem nawiązek również wobec oskarżonych R. M. i P. M. (2), tym bardziej w sytuacji, w której oskarżyciel publiczny zaakceptował brak tego rodzaju rozstrzygnięć wobec P. R., J. M. i P. M. (1).

Z kolei co do J. D., pamiętając, iż Sąd II instancji nie jest związany wnioskami środka odwoławczego, eliminacja uchybienia w postaci rażącej niewspółmierności kary sprowadzała się do uchylenia rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz powiązanego z nim rozstrzygnięcia

o nałożeniu na tego oskarżonego obowiązku probacyjnego z art. 72 § 1 pkt 1 kk. Decydując się na takiej postaci zaostrenie wyłącznie kary pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny miał na względzie przedstawione w podsekcji 3.11 okoliczności wskazujące na możliwe jego długotrwałe pozbawienie wolności. W takiej sytuacji czysto iluzorycznymi byłyby rozstrzygnięcia postulowane alternatywnie przez prokuratora. Obniżenie wbrew oczekiwanemu przez prokuratora podwyższeniu wysokości stawki dziennej uzasadniały okoliczności przedstawione już w podsekcji 3.11. Zresztą tenże skarżący nie wyjaśnił, dlaczego w świetle okoliczności wymienionych w art. 33 § 3 kk stawka dzienna w kwocie 50 złotych wynikająca z rozstrzygnięcia Sądu I instancji miałaby być zbyt niska.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	<p>nieprecyzyjna kwalifikacja prawna czynów przypisanych w punktach 10, 14, 17 i 18 wymagająca poprawienia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów na zasadzie art. 455 kpk poprzez uzupełnienie tych kwalifikacji prawnych o art. 4 § 1 kk i przyjęcie, że zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Dla rozwiania wątpliwości, które stały się zapewne przyczyną postawienia przez oskarżyciela publicznego kompletnie niezasadnych zarzutów obrazy art. 12 § 1 kk i art. 57b kk.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>zaskarżony wyrok w całości w stosunku do oskarżonych M. B. (1), M. B. (2), P.R. J. M., P. M. (1), R. M., P. M. (2) i J. D. za wyjątkiem zmian omówionych w podsekcjach 5.2.1. - 5.2.5.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z braku uchybień podniesionych w wywiedzionych apelacjach oraz nie stwierdzenia również innych uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk, art. 455 kpk) brak podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięć, które nie zostały skorygowane.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<ul style="list-style-type: none"> • w stosunku do oskarżonego M. B. (1) kwalifikacja prawna czynu przypisanego w punkcie 10 - poprzez jej uzupełnienie o art. 4 § 1 kk i przyjęcie, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r. • w stosunku do oskarżonej P.R. kwalifikacja prawna czynu przypisanego w punkcie 14 - poprzez jej uzupełnienie o art. 4 § 1 kk i przyjęcie, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r. • w stosunku do oskarżonej J. M. kwalifikacja prawna czynu przypisanego w punkcie 17 - poprzez jej uzupełnienie o art. 4 § 1 kk i przyjęcie, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r. • w stosunku do oskarżonego P. M. (1) kwalifikacja prawna czynu przypisanego w punkcie 	

<p>17 - poprzez jej uzupełnienie o art. 4 § 1 kk i przyjęcie, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r.</p> <ul style="list-style-type: none"> • w stosunku do oskarżonego R. M. kwalifikacja prawna czynu przypisanego w punkcie 18 - poprzez jej uzupełnienie o art. 4 § 1 kk i przyjęcie, iż zastosowanie mają przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 listopada 2018 r. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Z powodów wskazanych w podsekcji 4.1. w nawiązaniu do wywodów zawartych w podsekcji 3.14.</p>	
<p>5.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>w stosunku do oskarżonego M. B. (2)</p> <ul style="list-style-type: none"> • w miejsce rozstrzygnięcia skazującego zawartego w punkcie 13, uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu IX aktu oskarżenia (punkt IX części wstępnej), <p>a w konsekwencji</p> <ul style="list-style-type: none"> • przyjęcie, iż czynu z art. 258 § 1 kk przypisanego w punkcie 2 dopuścił się w okresie od co najmniej grudnia 2015 r. do 15 sierpnia 2016 r. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Z powodów wskazanych w podsekcji 3.3.</p>	
<p>5.2.3.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>w stosunku do oskarżonego M. B. (2) uchylenie dotychczasowego rozstrzygnięć o karach łącznych zawartych w punkcie 35 i na mocy art. 91 § 2 kk oraz art. 86 § 1 kk w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 kk połączenie kar pozbawienia wolności wymierzonych w punktach 2, 3, 5 oraz połączenie kar grzywny wymierzonych w punktach 3, 5 i orzeczenie nowej kary łącznej 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz nowej kary łącznej</p>	

grzywny w ilości 380 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych

Zwięźle o powodach zmiany

Zgodnie z art. 575 § 2 kpk, który stosuje się odpowiednio do kary łącznej orzekanej w wyroku skazującym (zob. art. 658a § 2 kpk), jeżeli choćby jeden z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego ulega uchyleniu lub zmianie, wyrok łączny traci moc, a sąd w miarę potrzeby wydaje nowy wyrok łączny. Zatem uniewinnienie oskarżonego od jednego z zarzucanych czynów, za który wymierzone przez Sąd I instancji kary (pozbawienia wolności i grzywny) objęte zostały węzłem kar łącznych tego rodzaju orzeczonych w wyroku skazującym skutkować musiało utratą mocy tychże kar łącznych i potrzebą ich ukształtowania na nowo.

Orzekając więc z tych przyczyn nowe kary łączne na zasadzie art. 4 § 1 kk w oparciu o względniejszy dla oskarżonego stan prawny, a obowiązujący do 23 czerwca 2020 r. (przewidywał możliwość określenia ich wymiaru na zasadzie absorpcji, zresztą identycznie postąpił Sąd Okręgowy, pominięto jednak w podstawie prawnej rozstrzygnięcia art. 86 § 2 kk zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2006 r. II KK 346/05, ONSKW 2006/3/30, wedle którego przepis ten ma zastosowanie tylko w wypadku orzekania kary łącznej w wyroku łącznym), Sąd Apelacyjny uwzględnił w pierwszej kolejności wymiar podlegających łączeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności (z punktów 2, 3 i 5) oraz jednostkowych kar grzywny (z punktów 3 i 5), a także relacje przedmiotowo-podmiotowe pomiędzy czynami, za które te kary zostały wymierzone. Były one zaś rzeczywiście ścisłymi na tyle, co prawidłowo dostrzegł już Sąd I instancji, że nie było konkretnie kwestionowanym nie tylko przez obronę, ale co istotniejsze również przez oskarżenie publiczne (w kontekście art. 434 § 1 kpk, który chroni również zastosowaną zasadę wymiaru kary łącznej), iż wymiar kar łącznych musiał być istotnie zbliżony do najwyższych z łączonych kar (4 lata i 6 miesięcy, 350 stawek dziennych), a mimo wszystko daleki od ich sumy (wynoszącej odpowiednio 10 lat i 650 stawek dziennych). Zgodnie z art. 85a kk Sąd odwoławczy wziął również pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Owe cele kary sprzeciwiały się

<p>premiowaniu oskarżonego karami w jeszcze większym stopniu zbliżonymi do najwyższych z łączonych kar.</p> <p>Jednocześnie nie było podstaw, by na poczet nowo orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczyć oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Z dostępnych danych wynika, iż w okresie stosowania tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie była wobec tego oskarżonego wykonywana kara pozbawienia wolności z wyroku łącznego Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 31 stycznia 2013 r. sygn. akt V K 801/12 (wydruki z NOE-SAD t. X k. 2008-2010). Trafnie więc na taki krok akurat w zaskarżonym wyroku nie zdecydował się Sąd I instancji. Później natomiast wydane postanowienie w trybie art. 420 § 1 kpk (k. 1906 t. X) stało się bezprzedmiotowe, wobec upadku kary, której dotyczyło.</p>	
5.2.4.	Przedmiot i zakres zmiany
<ul style="list-style-type: none"> • w stosunku do oskarżonego P. M. (2) orzeczenie na mocy art. 45 § 1 kk przepadku na rzecz Skarbu Państwa kwoty 795 złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego w punkcie 17 • w stosunku do oskarżonego R. M. orzeczenie na mocy art. 45 § 1 kk przepadku na rzecz Skarbu Państwa kwoty 248 złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego w punkcie 18 	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z powodów wyłożonych w podsekcji 3.13.	
5.2.5.	Przedmiot i zakres zmiany
<ul style="list-style-type: none"> • w stosunku do oskarżonego R. M. podwyższenie wymierzonej w punkcie 18 kary pozbawienia wolności do 1 roku i 3 miesięcy • w stosunku do oskarżonego P. M. (2) podwyższenie wymierzonej w punkcie 20 kary pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy oraz dodatkowo wymierzenie obok tej kary na mocy art. 	

<p>33 § 2 kk grzywny w ilości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych</p> <ul style="list-style-type: none"> • w stosunku do oskarżonego J. D. ustalenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny wymierzonej w punkcie 23 na kwotę 30 złotych, uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 24 o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej w punkcie 23 kary pozbawienia wolności oraz uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 25 o nałożonym na oskarżonego w okresie próby obowiązku probacyjnym z art. 72 § 1 pkt 1 kk, a w konsekwencji przyjęcie, iż rozstrzygnięcie z punktu 27 o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie odnosi się do podlegającej efektywnemu wykonaniu kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie 23 	
Zwiąże o powodach zmiany	
Z powodów wyłożonych w podsekcjach 3.16 oraz 3.11.	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3, 4, 5, 6	Zasądzając koszty pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez oskarżonych M. B. (1), P.R., M. B. (2) i P. M. (2) oraz złożenia stosownych wniosków przez ich obrońców, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 618 § 1 pkt 11 kpk, art. 619 § 1 kpk oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze i przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 18), a także art. 22 ⁽³⁾ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) oraz przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie	

	ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68 z późn. zm.). W konsekwencji objęły one opłatę w wysokości należnej za obronę przed sądem apelacyjnym podwyższoną o stawkę podatku VAT obowiązującą w dacie orzekania.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1 podpunkt c tiret pierwszy	W związku z uniewinnieniem oskarżonego M. B. (2) od jednego z zarzucanych mu czynów, należało wydatkami w sprawie w tej części obciążyć Skarb Państwa, a to zgodnie z art. 630 kpk stosowanym odpowiednio z mocy art. 634 kpk.
7	Sąd Apelacyjny na zasadzie odstępstwa od zasady wyrażonej czy to w art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk, czy też w art. 634 kpk i art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zdecydował się zwolnić oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego w oparciu o art. 624 § 1 kpk. Przemawiały za tym już tylko okoliczności wskazane przez Sąd I instancji dla przyjęcia, że uiszczenie kosztów przez M. B. (1), M. B. (2) i P. M. (1) w całości, a przez P.R. P. M. (2), R. M. i J. D. w części, byłoby dla tychże oskarżonych zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Dodatkowo wskazać należy, iż na skutek reformatoryjnego orzeczenia Sądu odwoławczego podwyższonymi zostały kary bezwzględного pozbawienia wolności wymierzone oskarżonym R. M. i P. M. (2). Wobec R. M. orzeczone zostały również obligatoryjne przepadek równowartości korzyści majątkowej, a P. M. (2) także kumulatywna grzywna. Nie można było nie dostrzec również faktu pozbawienia wolności J. D. i tego przyczyny oraz rysującej się dla niego w związku z tym perspektywy.

7. PODPIS

SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch SSA Piotr Filipiak SSA Marcin Schoenborn

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. B. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<ul style="list-style-type: none">• skazanie oskarżonego za zarzucane przestępstwa w kształcie mu przypisanym• wymiar kar		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. B. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego za przypisane przestępstwa z wszelkimi wynikającymi z tego konsekwencjami		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. M. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<ul style="list-style-type: none"> • skazanie oskarżonego za przestępstwo z art. 258 § 1 kk • przyjęcie, iż przestępstwa przypisanego w punkcie 17 oskarżony dopuścił się w warunkach art. 64 § 1 kk oraz ustalenie, iż z popełnienia tego czynu uczynił sobie stałe źródło dochodu • wymiar kar 		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1.14. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. M. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego za przypisane przestępstwo z wszelkimi wynikającymi z tego konsekwencjami		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.15. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	5		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<ul style="list-style-type: none"> • zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii • wymiar kar 		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.16. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	6		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej P.R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar kar łącznych		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.17. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	7		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<ul style="list-style-type: none"> • kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonym: M. B. (1) w punkcie 10, J. M. i P. M. (1) w punkcie 17, R. M. w punkcie 18 • wymiar kar orzeczonych wobec oskarżonych R. M., P. M. (2) i J. D. oraz nie orzeczenie nawiązek na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii wobec oskarżonych R. M. i P. M. (2) • ustalenie wysokości równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z popełnienia przestępstw, których przeadek orzeczono wobec oskarżonych M. B. (1) i M. B. (2) w punktach 4 i 7 • nie orzeczenie obligatoryjnego przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa wobec 		

	oskarżonych R. M. i P. M. (1)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana